Lady Willingdon High School Magazine

MADRAS

370
2-53

सत्यं वद

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
14 AUG 1955
MADRAS

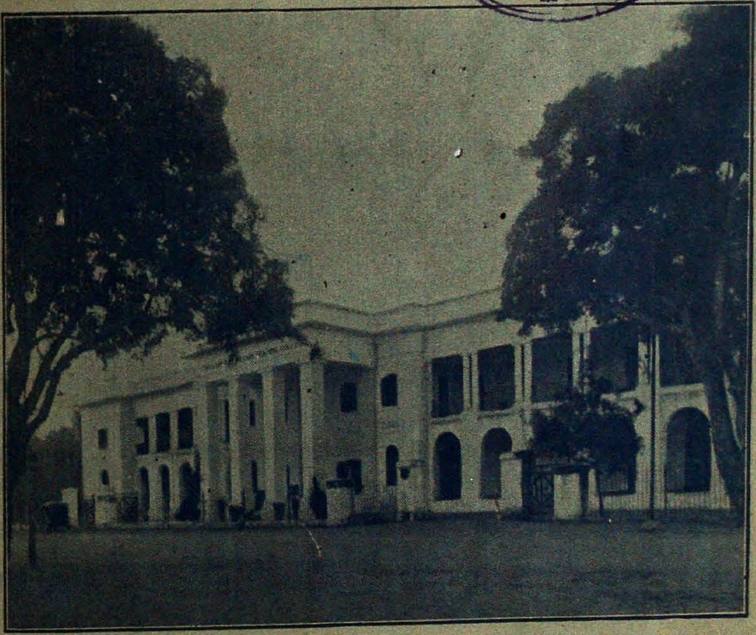

APRIL 1953.

CALL OF SPRING

ob
252473

P4066

By T. K. SYAMALAVATHANA, III. F. B. S.

HOMEWARD BOUND

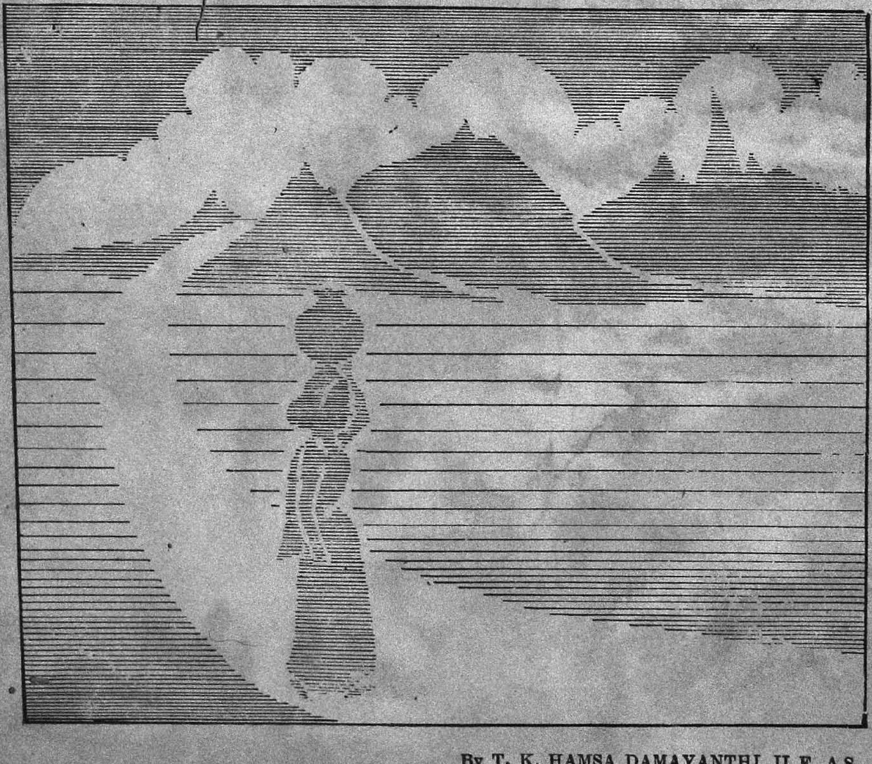

By T. K. HAMSA DAMAYANTHI, II F. A.S.

CONNEMARA ... 14 AUG 1955 ... AS

Lady Willingdon High School Magazine

MADRAS.

Editor : Srimathi Brahadambal.

Vol. 5. APRIL 1953

CONTENTS.

		Page
	Frontispiece—*Picture*	
	Editorial	1
1.	Our India	2
2.	The Horror of Approaching Exams.	2
3.	Slow and Steady Wins the Race	3
4.	Our Club	4
5.	The Clever Elephant	4
6.	Philosophy of life	4
7.	The Madras Peppermint Factory	5
8.	My Role as a School Girl	6
9.	A Humble Heroine	7
10.	The Shakespeare Letter	8
11.	Coal Miner	8
12.	Necessity is the Mother of Inventions	9
13.	The Boy who would not go West	10
14.	A Cat, A Mouse, A Lizard, and an Ant	11
15.	The Town Mouse and the Country Mouse	12
16.	A Visit to the East Coast of the United States	13
17.	An Enjoyable Day at Chepauk	14
18.	The Grand Olympic Sports in Madras	16
19.	The Snails	17
20.	Tomato	20

		Page
21.	விகடம்	24
22.	காயகறிகள்	25
23.	பெண் கல்வியும் குடும்ப நிர்வாகக் கலையும்	26
24.	வாழ்வு	29
25.	முதலியாரின் பிரயாணம்	31
26.	தியாகம்	32
27.	என் கதை	35
28.	உழவும் உ[illegible]வனும்	36
29.	தேனீத் தொ[illegible]	37
30.	பேராசை பெருநஷ்டம்	38
31.	நட்பின்பம்	39
32.	மாந்தர் இயல்பு	40
33.	ஐ. நா. இயக்கக் கொண்டாட்டம்	41
34.	பட்டாசு வேண்டாம்	42
35.	தீபாவளிப் பரிசு	43
36.	கட்டுப்பாட்டை நீக்கினால் கள்ளமார்க்கட் ஒழியுமா ?	44
37.	கர்னாடக சங்கீதத்தின் பெருமை	44
38.	சிநேகிதம்	46
39.	காளைக் கன்று	47
40.	பிராமணன்—அம்பிகை	48
41.	உலக சமாதானமும்—பள்ளிச் சிறுவனும்	48
42.	ஸம்ஸ்கிருதம்	50
43.	Reports	52

EDITORIAL

We present with great pleasure a record of our activities during the academic year 1951–1953. An attempt has been made to give a comprehensive view of our activities in the various spheres, curricular and extra curricular.

The School reopened after the summer vacation on June 19th 1953. We are happy to give the following statistics regarding the strength of the School. The strength of the school has risen from 870 to 1144. 104 pupils were sent for the S. S. L. C. Public Examination and 48 students were successful. Special mention must be made of R. Vijaya who has secured the highest marks in the school.

We had the leadership of Mrs. Chellammal as Head-mistress till Nov. 1951 when she went on medical leave and Mrs. V. David was appointed in her place. She joined us in January 52 and stayed on with us till March when Mrs. Chellammal rejoined us. Mrs. V. Chellammal later left us in October to take the post of the Inspectress of 7th circle at Tanjore and Kumari K. Janaki took her place. Miss. Pankajakshi, Miss. E. T. Padmavathi and Miss. Rangamma Reddy have left us. Miss. Sugandam joined the B.T. Course and Miss. Shakunthala joined us in her place. Later Mrs. Howie at her request was posted to Chinglepet nearer her home and Miss. Durairaj joined. Mrs. Daniel was posted in place of Miss. E. T. Padmavathi. Miss. N. E. Kamala was posted as special English-tutor.

The Tree Planting ceremony, Independence Day and the Republic Day celebrations were the outstanding events in which the college, the Training Sections and various departments participated. Mrs. Cherian, Mr. Venkatachalapathy and the Mayor respectively presided over these celebrations.

Another important event was the election campaign for the Presidentship of the School Republic and K. Devaki of Form VI was replaced by R. Satyavathi of Form V-D. The prime minister and the cabinet took up their duties before the Form VI girls left us. The school participated in the All India Khadi and Industrial Exhibition held at Teynampet by contributing many charts and Exhibits relating to the various aspects of the Reorganised Scheme of Education. The School took part in the entertainment and physical skill demonstration of the Exhibition.

The pupils of the School competed for the several contests held in Music, Essay and Recitation and won many prizes.

The Parents Day was celebrated on April 8th 1953. Mr. Justice A.S.P. Ayyar presided over the occasion. The prize distribution took place and here we must say that we are proud of our prize winners. Mrs. A. S. P. Ayyar kindly gave away the prizes.

We are now at the close of one more academic year and we are again anxiously waiting for the results of our S. S. L. C. students. We feel confident that the new year will bring us better luck and greet us with a high percentage of passes.

Our India.

Noble India, worthy to be praised,
Of braveness in the field of war,
Bearing a face serene and cheer,
Though, at times facing defeat.

"Always be true" her motto is,
'Die, or win,' but play the game,
Her standard of Ahimsa and Dharma,
Have struck all nations with amaze.

by S. LEELA, F. VI-A.

The Horror of The Approaching Exams.

Even as I am writing this now, I have only 32 days, 2 hours, 42 minutes, and 5 20/31 seconds to the long-dreaded hour. At the hour in which the ideas in my brain will be recorded on paper, my hand will get a terrible pain, and sheets and sheets of paper will be covered with rubbish or good facts, sense or nonsense, as the case may be. Now another second has sped past and another and another............. With every moment of my existence the event which is full of terror for me draws near. Seconds speed into minutes, minutes race into hours and hours become days. Now I have only 39 minutes, 21 40/51 seconds left. Oh ! Woe betide me ! What am I to do ?

Whenever I am reminded of it (people and things keenly remind me in all walks of life—for example, class teachers, sisters, the calender, the clock, and even books, pen and paper) I shudder at the prospect of the ordeal. I think of the exams with dreadful anticipation. My heart seems to stop. My temples throb, I get palpitation, my forehead becomes wet and clammy, my legs tremble—behold me. A sword suspended by a hair hangs over my head. It will be severed in a few weeks. Ah me ! How unfortunate I am. I think about a sentence a friend once told me : "After much consideration, I have come to the conclusion, that the examination is a big botheration, to the student population of the Indian nation". I heartily agree with it and congratulate the author.

My imagination conjures up a fearful picture (the examination room). I see a long, dark room with rows of desks, at each of which there is a girl like me, scribbling away for dear life. The silence is ghostly, appalling and has

settled down like a blanket on the room. It is marred only by the low peaceful murmuring sound of the ticking of the clock, squeaking of fifty pens at the same time, the pattering footsteps of the supervisor and the rustling of paper.

I dread the day when this mirage will become real and I will be part of it. All the bookwork that the pupils have mugged up and swotted up during the past few weeks will be sorted out and written down in neat orderly form (at least, so I hope). I long for the day when I will be free, when I need not read a school book for a single second, but can play and dance about the whole day. This day will come some time, it must, and then I will really enjoy Life, happy and carefree the livelong day.

By

K. VIJAYA,

Form, VI-A.

Slow and Steady Wins the Race.

Slow means taking a relatively long time. Steady means constant in action.

Our life is something like a mile race, but not a hundred yards dash. In our lives we compete with others. In this race of life which is of a pretty long duration, it is no use being fast for we get tired too soon and we do not even complete the race. On the other hand by being slow and by not giving it up we will win the race.

You have heard the story of the hare and the tortoise. What does it teach us ? The tortoise is a slow-moving creature. The hare runs very fast. But who won the race. The tortoise won the race. Hence steadiness is more mportant than fastness.

By

R. SATYAVATHI.

Form IV-C/S.

Our Club.

Our Science Club is the pride of all,
United together we stand and call,
" Rally together, join this club ".
Be initiated in work and search.

Camera work, and albums we do,
Learning the lives of scientists, too,
Useful things are done by us,
Bringing Glory to our beloved school.

By F. IV A

The Clever Elephant.

A boy once went to a menagerie and there he saw an elephant. The manager of the menagerie was passing by. The boy said to him 'Sir, can you tell me if an elephant is clever?' 'Oh Yes', said the manager. 'This elephant is clever. Would you like to test his skill? Give him a coin and he will put it in a box'.

The boy gave the elephant a coin and he put it in a box. "That is wonderful", said the boy. "Now make him give me the coin back". "That is something he cannot do", said the manager.

Philosophy of Life.

Life is an empty dream as the soul is asleep always and so dead, and things are not as they seem to be. Life is real and earnest but the grave is not its goal. We are made of dust and we return to dust, but it is the body, and not the soul.

To enjoy and to feel sorrow is not that which is destined in life's end or way. To act accordingly so that each day might take us farther than today, is life. Time never waits for man, but fleets past. Though our hearts may be brave and stout they beat like muffled drums to march to the funeral and the grave .

In the bivouac of life to be like dumb, driven cattle is not the way destined to MAN, but to be a hero in the strife. Though Future may be pleasant do not trust it. Let the past be buried, and act in the living present.

While departing, leave behind the footprints on the sands of time. These footprints may be followed by another humble servant of God whose sailing over life is solemn. So let us then, be awake for fate, which still pursuing and achieving, learns to labour and to wait.

Fate is the disposer of everything on earth while Man proposes and God disposes. Fate is the one that heralds the death of Man.

Death is nothing but the wiper of our worries and an eternal sleep. It takes the body back to Hell from where it was brought, and the soul to Heaven.

By

SYAMALA

Form. VI A

The Madras Peppermint Factory

Some time last year I visited the Madras Peppermint Factory with some of my classmates and with my class teachers. We started at 9 a.m. from our school and reached the factory at about 10 o'clock.

There we were heartily welcomed by one of the officials. He was kind in taking us round the factory and in showing us the various departments of the factory. He explained to us the process of manufacturing peppermint.

In the first stage of the manufacture the sugar and pepper essence are mixed up and made into thick juice. Here colour is added to the juice and is passed into the machine. The machine produces peppermints of different sizes. All these are collected and packed in boxes. For the sake of publicity, manufacturers imprint their trade mark and release the goods for sale.

When all these were explained, we were taken to the reception room. The authorities were kind enough to give us each six peppermints. We then thanked the officials and we wished good luck to the company. Then we returned to the school by the van at about 1-45 a.m. It was a jolly good excursion.

By

K. SUSEELA,

Form VI B.

My Role As a Schoolgirl

School life is the best period in the life of any person. Though I have not experienced any other kind of life, I can say without any hesitation, that life at school is the best period of all. I now take up my pen to write, a sort of record of the most important events that have occurred in my life as a school girl.

I joined this School in 1946, as a pupil of Form I. I was taken round the school, by some of my new friends. I admired the long rows of trees, which gave shelter from the hot sun. It reminded me of King Asoka, who planted trees to shelter the weary pilgrims, from the fiery sun. We could see the glistening sea, with its rolling waves, and the white foam on its crest; following this, came the sound of murmuring waters. I was struck with the beauty of the scene. The blue skies, with traces of white clouds that floated about, and the birds that hovered round the place, presented a sight that could never be forgotten. Many a time, have I come to the balcony to see this wondrous beauty, that has captivated my heart.

I enjoyed being a new girl. Most of the girls of my class were anxious to tell me of the history of the school, of themselves, etc, etc. They asked me so many questions too. Why, the questions themselves are enough to fill a book!

Though I was a new girl, I was not at all shy or reserved. I made friends with everyone and we used to chatter like magpies. In the first Form, we had our Yearly Entertainment. I loved acting, but acting in my previous school, was always supervised by our teachers. Here, I learned with joy, that the choosing of the play, the direction, and then the "placing of the play on boards" were all done by OURSELVES. I was thrilled to the very core. You can imagine how I welcomed the end of the last term. Ghastly examinations being over, my friends and I gathered together, produced our play, with much enthusiasm and zeal. Our play was much appreciated by all.

The year passed away and we came from the holidays refreshed in body and mind. There was nothing of importance except that we invented games to be played, (by ourselves of course!). But unfortunately for me, the inventor, the play resulted in much vocal chords functioning in unison, that I was simply shocked and waited to see if any devils were let loose or not. Luckily the game died out and I have since not encouraged it nor had the courage to play it again.

In Form III, the Literary Assn. was again held for the third time and third year in succession, which is worthy of record. We took a keen interest

in the activities of our school. That year Mrs. E. P. Vedanayagam, our class-teacher, retired when she was accorded a grand farewell.

The coming season we jumped to Form IV, after a great deal of exertion spent in our exams. We also acquired a certain pride, because we were now officially known as "The High School Girls", whereas before we were the 'Middle-School Girls'.

I now skipped into Form V. There were two important events. First, the farewell function to the VI Form students and secondly, the election of a School Pupil Leader. I can say with some pride that the farewell function was the best ever organised by us. The other feather in our cap was the method in which we carried out our elections.

VI Form: The Science Club was also another feature of our school activities. We staged plays and conversations which were met with great success. Now that I come to think of it, we could have passed round a hat for donations, and I bet that the hat would have become full three times over.

Our Final exams are fast approaching and so I take leave of you all by ending this record of my events.

By
S. LEELA,
F. VI-A.

SAYONARA*

*(Japanese form of farewell)

A Humble Heroine.

On the day before Good Friday, in the year 1899 the Steamship "The Stella" left Southampton and was on its way to Channel Islands. Unfortunately a dense fog came on. The captain however decided to keep on his course and went on without turning back. Before reaching the islands there was a terrible crash—The ship had dashed against a rock and it began to sink.

Orders were hurriedly given for life boats to be lowered. A stewardess called Mrs. Mary Rogers went and helped the women passengers. One old woman was left and only one seat was left vacant in the life boat. The stewardess gave the seat to the old dame and she was drowned in the sea with the broken ship. Mary Rogers was swallowed by the cruel sea. The people of Southampton called her a humble but true heroine for she gave up her own life for the old woman's sake.

By G. YASODA, F.V-D.

The Shakespeare Letter.

Dear Romeo and Juliet,

I am at present staying with the 'Merry Wives of Windsor' in a palatial mansion which far exceeds the beauty of any 'Midsummer Night's Dream'. It is really a home and you have everything 'As You Like It'. According to 'Winter's Tale' the place is haunted, but as yet no spirits have crept forth at the witching hour of night. Even Venus and Adonis have come to be of one mind and heart.

There are several stayings here for the 'Twelfth Night' festivities, and amongst the guests are several of royal degree—'King Lear'; 'Cymbeline', 'King of Britain; 'King John'; 'Hamlet', Prince of Denmark; 'Pericles', Prince of Tyre and 'Macbeth', not to mention the two Richards and the Henries.

Unfortunately, The Merchant of Venice' and The 'Two Gentlemen of Verona, have not as yet arrived owing to the 'Tempest' which overtook them and delayed their journey. One of the company, whose name I will not mention was unhappily married. He spent most of his time in 'The Taming of the Shrew', but although he was a devoted slave his was a case of 'Love's Labour's Lost'. She seemed a spiteful creature who delighted in taking 'Measure For Measure' and in making 'Much Ado About Nothing'. I am glad to say however that 'All's Well that Ends Well', for they are now a quite happy pair and look on their past misunderstandings as merely, 'A Comedy of Errors.'

By
B. IRAVATHY,
Form, V-D.

Coal Miner.

The work of the Coal-miner is very hard. He has to get into very uncomfortable positions when digging out the valuable coal. Sometimes accidents occur by the roof falling in when many men are buried alive. No wonder that a miner's wife and children are always glad to see the father coming home safely from the "pit". Poor father is tired, hungry and very dirty when he reaches home; so you can guess what the two things he wants first.

Sometimes accidents happen through explosions caused by the gases in the coal catching fire. In most mines, to prevent explosions no man is allowed to take a bare flame down with him. But as it is always pitch dark there, some kind of light must be used. So the miners have to use the Davey Safety Lamp.

This lamp has been a great blessing as it cannot cause an explosion. It saved many lives and prevented much sorrow and damage. Some mines now have electric lights.

Less than one hundred years ago, women and children also worked in these hot, dark, damp and dirty mines. They had to work very hard for many hours each day like slaves. Often they acted as ponies to draw the heavy trucks of coal to the bottom of the shaft; thick iron chains harnessed them to the trucks and chafed their tender bodies. And for this hard work they received only a few shillings a week! But at last a law was passed forbidding the employment of women and children in the mines.

Some mines now have electric machines for digging out the coal. However the miner's life is still very hard and dangerous.

By

T. S. SARASWATI, F.VI.B.S

Necessity is The Mother of Inventions.

In the days gone by, there lived a teacher whose name was Balka Rama Sasthri. And his wife was Maya who always had a strong desire for wearing gold ornaments. Every day and night she pested her husband. Her husband was lazy and he was not in a position to manage his family with his poor salary.

But she could not understand the difficulties of her husband and her ambition for gold increased.

One day she played a trick on her husband. She brought a gold necklace from one of her friends and the very same night she told her husband that her necklace was stolen. Her husband believed the tale. He was in a fix as to how the necklace could be replaced. He applied for leave for two months on full pay. He left his home for a big city where he delivered lectures on Bhagawad Gita. His lectures were so pleasing, that the citizens gave him many presents in gold and silver. He purchased a gold necklace with a part of his earnings and gave it to his wife to return it to her friend from whom she had borrowed the necklace. Then the wife told him the real story of the necklace. He was very much pleased with the trick played upon him and ever since he became active and made a good earning and was happy.

By

M. LALITHA,

Form. IV C

The Boy Who Would Not go West.

In the woods of North America there lived an Indian boy and his grand-mother. Whenever he went out to play she said to him, "Be sure to go to the East; never go West." The boy grew up and learned to use his bow and arrows. Every time he went hunting she said the same thing to him, "Never go West."

The reason for that was, in the west there lived a mysterious being who had hated the boy's father and grandfather before him. If the boy fell into his power there would be no mercy. "And without you", said the old woman "I should die of grief." The boy thought to himself, "The worst enemy in the world shall not stay me from going where I please."

Next morning he got up while his grandmother slept and went westward. When he had been walking for some hours he came to a lake and he felt thirsty. He lay down to drink, and suddenly a great voice cried, "How dare you come west." The boy could see no one any where. "Go home and see what I shall do with your grand-mother," called the voice from nowhere. " I will pull down her hut with a hurricane."

At once the boy returned to his house. As he drew near his grand-mother's hut the leaves began to whistle announcing the hurricane's approach. He dragged the old woman out and they hid in a cave nearby.

The next morning he built for his grand-mother a new hut, and then he went East to learn magic. There, for a bear skin, an embroidered belt, and a handsome pipe, the boy bought a little pebble from the East.

Once more he went west. When he went near the lake the voice screamed, "What, have you dared te come back." "Come out and show your-self and fight with me" replied the boy. "I will send a forest fire to burn your grand-mother to cinders."

Then the boy threw his pebble into the lake. Instantly the waters began to boil like a kettle. The boy snatched up his bow and kept a sharp watch.

He saw a great frog crawling out on the opposite bank. The next moment an arrow pierced the creature's body; it gave a shrill human voice and then the voice in the lake was never heard again.

And afterwards the boy and his grand-mother lived in peace and prosperity, walking in all directions they liked.

By

C. SABINA SOLOMON,

Form, IV.B.

A Cat, A Mouse, A Lizard, And an Owl.

Once upon a time a cat, a mouse, a lizard, and an owl lived in a banyan tree in a jungle. They were afraid of each other, but among the roots and branches of the tree, they were able to keep out of each other's way.

Now, the banyan tree was near a field, and the mouse went every day from the tree to the field to get his dinner.

The cat used to watch the mouse going to and fro, and she made up her mind to kill the mouse and eat it.

But very soon the cat got into trouble herself for a hunter came that way and saw the marks of the cat's feet in the field.

"Ha! ha!" said the hunter, "I see a cat has been walking over the grain in my field. I must catch it."

So he set a net for the cat, and alas! Poor puss was caught in it. She tried hard to free herself but the more she tried, the faster she was held in the net.

Now, the mouse, and the lizard, and the owl had seen all this, and the owl thought to himself. "Now that the cat is tied up in the net, I'll try to catch the mouse for myself. He will make a good meal." So she waited to see what the mouse would do.

But the little mouse was very clever, and knew quite well what the owl thought. So he said to himself: "Perhaps if I can help the cat, now that she is in trouble, she will be my friend when she is free, and then the owl will not dare hurt me."

So he said in a soft voice to the cat: "Dear friend, if you will never, never harm me in days to come, I will help you now. My teeth are very sharp, and I will bite through the string round your neck and set you free."

The cat was so glad to hear these kind words, that she said to the mouse: "If you will only bite through the string round my neck, I will never harm you as long as I live, and will be your friend for ever."

As soon as the mouse heard this, up he jumped on the cat's back, and now, at last, he felt safe from the owl, and the cat could not hurt him either.

He sat safe and warm all night on the cat's back, and it was only when morning came, and they saw the hunter coming across the field, that the mouse bit through the net and set the cat free.

Then they both ran off home, as fast as they could, and when the hunter came up he found nothing but the broken net, and some white hairs on the ground near by.

After this, the cat tried hard to be friends with the mouse, but the mouse said to himself: "It was one thing to be friends with the cat when she was helpless, but now that she is free I cannot trust her, and she may kill me yet." So he still kept to himself, but in the end the owl caught him, and the cat killed the lizard. And so the story ends.

Moral :— Once we have made friends we must trust them.

By

G. KOTHANAYAKI,

Form, IV-C.

The Town Mouse and The Country Mouse.

A town mouse once invited a country mouse to dine with him. The meal was excellent. It consisted of scraps of rare meat. It was served on a very fine Turkey carpet. The mice expected to enjoy their meal. Just as they were half-way through it, there was a great noise at the door. Both the animals had to run away and hide. When the noise stopped, the town mouse asked his country friend to continue the meal. The country mouse said, "No, thank you, I have had enough. Do not think that I envy your fine meals. Come tomorrow and dine with me. You will find that the food is not so good. But you will be able to eat it in peace".

By

V. JAYALAKSHMI,

Form. IV B.

A Visit to The East Coast of The United States.

Do you wonder that we are thrilled ?—For to-night we are going to fly to the East Coast of the United States. This afternoon we were to arrive in London and this evening we will motor down to London Airport, the biggest airport in the world. From it aeroplanes fly to all parts of the globe—to India and Australia, South Africa and South America, Newfoundland and Canada.

The beautiful aeroplane 95 feet long in which we are travelling, carried forty-three passengers besides the crew. As we boarded it a steward took our hand baggage and we followed him into the passenger cabin. On either side of the gangway were arm-chair-seats arranged in pairs that can be tilted back if we wish to sleep. The steward showed us how to fasten our safety belts, and said that we must put them on when the plane was taking off or landing. In the cabin in the nose of the plane were the pilot and his co-pilot, who sat facing a long window beneath which was an instrument board. The instrument included a clock, a compass for finding direction and an altimeter, which told the height at which the plane was travelling. The navigation had already made a map of the course that the plane was to follow:

The radio officer by listening to his receiving set, knew his position from the wireless stations on the ground. Throughout the flight he received weather reports. These told him where there was storm or fogs, where it was cold and the strength and direction of the wind.

Off we went. We got quite excited and we felt the throb of the engines being warmed up for the start. It was just half-past seven, and almost before we realised it we were speeding up the runway head into the wind and were circling over the airport. We climbed 1000, 2000, 3000 feet; then we reached 6000 feet, more than a mile above ground and our plane was heading northward across the blue waters of the sunlit Caribbean Sea. In about seven hours we crossed the mountainous island of Cuba, the longest island in the West Indies.

Soon we were flying over the peninsula of Florida. Then we followed a low sandy coast crowded by pine-woods and backed by a broad plain that stretched to distant mountains. Now at last we were nearing Washington, the capital of the United States, a city standing at the head of a long and narrow bay. As we descended to the airport, we got a good view of the capital, a beautiful building surrounded by gardens, where meets the "Parliament" of the United States. Nearby was White House, the home of the President of this

great Republic. Then we passed a number of big ports and large cities and as we gazed down we noticed that all the roads were crowded with motor cars and motor buses etc. Even more crowded were roads leading to New York. There were also very tall buildings called sky-scrappers. The Empire State building was the tallest of them all in the whole world and has about 25,000 rooms for the people.

The splendid harbour of New York opening from the Atlantic ocean is always crowded with ships, great liners, such as the Queen Mary, tankers that bring petroleum and vessels from many lands all dock beside it were there in the quay.

Its fine harbour and the roads and railways going to all parts of the United States have helped to make New York the greatest seaport and second largest city in the world.

So with this I conclude my account of a visit to the United States and I think you would be interested in reading this. Thank you !

E. B. VASANTHA,
Form VI-A.

SPORTS SECTION

An Enjoyable Day at Cheapauk.

It was a proud moment for India when it won the last test match of the series played in Madras. India had to face an uphill task. Of the last four matches, three were drawn matches and the M.C.C. team had gained one match. To share the rubber our team had to win the last match. India won by one inning and eight runs. This was her first victory in the official test matches played so far. Many telegrams of congratulations were received by Hazare, who led India to victory.

We had a three day holiday for the test match. I was one of the many thousands of people who went to witness the test match. On Saturday the 9th morning I got up early and after having breakfast I went to the Chepauk grounds. One of my friends had bought for me a ticket. We met near the Chepauk grounds. We had to wait for a long time in the queue to get admission to the ground. At about half past eight the gates were opened. Everybody rushed in, to seek a good place in the gallery. When all of us got a place, there

was still an hour and a half left for the play to begin. Somehow we managed to while away the time.

At half past ten Amarnath and Phadkar entered the field while Carr, the *M. C. C.* captain, *led his* team. *Amarnath faced the English bowling. For a* while the score moved slowly. Then suddenly Amarnath edged a ball and was caught behind the wicket. It was a shock for the spectators who expected to see his mighty strokes. Then came *Umrigar. The partnership between Umrigar* and Phadkar was a valuable one. After some time both of them began to score runs freely. Many boundaries came in, inspite of the beautiful and brilliant fielding of the M.C.C. team. The score rose *quickly.* The crowd was *delighted.* They cheered every boundary and even fired crackers. At lunch the partnership was unbroken. At quarter past one the play commenced again. The players were refreshed and they won many *boundaries. After an hour's play* Phadkar sent a hefty sixer. There was a loud noise of cheering. Many crackers were fired. But unfortunately soon afterwards Phadkar was clean bowled. Then came C. D. Gopinath the young player of Madras. As he entered a loud noice of cheering was heard. He delighted the crowd by his perfect well time.

But he was out for 35. In that he had scored, seven *boundaries, two* threes and a single. Before Gopinath was out Umrigar finished his century. The players then went in for tea. After half an hour, the game commenced again and once more the wicket was down. The score moved *slowly* and the game was tedious. Just half an hour before the stumps were drawn, Hazare, the captain came to the field and declared their innings. At that time the score was 457 for 9.

The M.C.C. team came in to bat. The opening batsmen scored very slowly and at five minutes past five the stumps were drawn.

The cricket that day was very enjoyable. The brilliant century by Umrigar, the dashing 61 made by Phadkar and the perfect 35 scored by Gopinath the youngster, made the day's play very interesting. Then after enjoying the day's play we returned home full of satisfaction in our minds, in having seen a really good test cricket.

By

G. BHAMATHI,

Form VI C.

The Grand Olympic Sports In Madras

On account of the Olympic sports held in Madras at the Corporation Stadium, Friday February 22nd was declared a holiday. Many sports spirited youngsters and people of Madras hurried for the buses that plied specially for the Olympic sports.

I was one of them. But because we had pass tickets we were not in a hurry but we arrived leisurely at the stadium and easily secured our seats. The view of the ground was good for the seats were arranged in steps. Now I shall give you some account of the sports that took place that day. The competitors were from several states such as Bombay, Punjab, Bengal and so on. The tracks were well-marked and many flags were placed near the tracks. An announcer was passing comment about the relays. First the running relay was held. For this several competitors mentioned before took part. They stood ready and when the starter fired the gun they ran for the relay. In that Bombay took the first place.

Secondly high jump was held and a Punjabi took the highest record for the year by jumping six feet and odd inches. The next item was the relay in running for 5000 metres. They had to run 10 rounds around the stadium and this indeed was a tiresome job. But anyhow the players took it in a jolly mood and ran. In this too Bombay came first. Though the other runners were not able to run they slowly finished the ten rounds. After this there were severa other relays.

The view inside the stadium was grand. On one side all the flags of the different nations were flying. At one place the flame which was lighted by the torch at the opening of the Olympic games was burning brightly. Cameramen were seen around moving briskly among the bustle of the crowd. Gay-coloured sarees of women were seen now and then. The commentator was announcing with great delight the activities that were taking place.

After the men players had finished the women also took part in running 500 metre relay and several others. In these Bengal took the prominent position, for often it came first. And so the relays were held one by one and were all interesting.

And after it ended we came home happily and I think even those who took no interest in sports were able to appreciate it. Thanks are due to the Olympic sports which has turned out the lazy to energetic people.

By
E. B. VASANTHA,
Form VI. A.

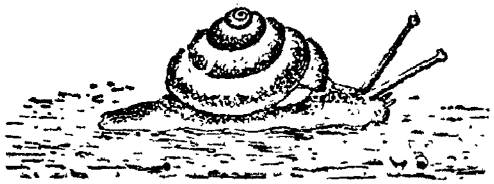

THE SNAILS.

The Home Carrier.

What funny things Snails are!
 They have *no legs* and yet can *travel*
They have a *house* and yet *did not build* it,
 It grew. They can *carry* their homes on their Backs
And yet not be *tired*.

The Snails.

Such a tiny little Snail
 Laying down its Siver trail!
Tis' a carpet smooth and bright,
 Which the snail, with house so light,
Travels over carefully, with a *motion slow* and *free*.
When the *winter* time comes on,
 And the *tender leaves are gone*,
Wise snail makes his door of slime
 To keep him safe through *sleeping time*
To keep him safe from birds and harm
 All So cosy Sung and Warm.

The Timid Snail

Hold hands and make a tiny Snail
 Here is the *head*—there the *tail*
Look on the *horns* to find his *eyes*
 See how the tender leaves he spies.
When he is frightened, quickly then
 He creeps into his shell again,
Fastens with slime his shell house door
 Makes himself safe till danger's o'er.
Now see him creep into his house,
 Quieter far than any mouse;
For winter time is coming on,
 When all the fresh green leaves are gone.

B. PADMA,
24—3—'48.

SNAILS THEIR KINDS

Snails are of different kinds. Some live on land and some in water.

1. *Land Snails* — e.g. garden Snails.
2. *Water Snails* — e.g. Pond Snails.

But all snails have :—

(a) A very soft muscular body.

(b) A shell on its back - where it can hide itself.

The Pond Snail—It resembles the garden snail in most respects. The peculiarity is that it can live both on land and in water. On land, it breathes like ordinary snails with the help of lungs.

In water it uses its gills. The gills are able to use the oxygen dissolved in water.

So the pond snail is called an amphibious creature like the frog for it can live both on land and in water.

M. S. PANKAJAM,
Form IV A.

KINDS OF SNAILS

1. *Apple Snail* :—Shell nearly the shape of a globe with a large opening-may be more than $1\frac{1}{2}$" in diameter.
   Lives in ponds and paddy fields.
2. *Common Madras Snail* :—You can recognize this snail by the two dark bands, which are shown clearly.
3. This is a huge snail — It comes from Africa to Ceylon and Bengal. It is common in Calcutta gardens. It grows to a length of 5". It is very destructive.
4. *Flat coiled water snail*

   The snails are crawling on Vallisheria. They are small and nearly black, and live in ponds and tanks. They are able to crawl upside down under the surface of the water.

   These little snails are useful in the aquarium.
5. *Fresh Water Mussel*

   Found all over India. Sometimes pearls are found in these shells.

Shells may grow to a length of 3". The kind found in Bengal is used for making buttons.

The Snail is also called—

1. The *Home Carrier*
2. The *Punching Snail*
3. The *Crawling Snail*
4. *A Creature without limbs*

Habits of a Snail

Snails are fond of damp places. They live in holes or cracks of old walls or holes in tree trunks or even underground.

Sometimes beneath stones or hidden under half decayed leaves.

Snails are timid, when frightened they draw themselves within their shells.

They do not like the light or heat but hide where there is shade.

They are nocturnal so as to escape their enemies the birds, etc., i.e., it ? and feeds at night time.

The snail sleeps through the winter. Only in winter it crawls and eats as much as it can. Then it goes to sleep again.

The snail can do without food for a long time.

When the snail cannot find any food it sends out the sticky slime. The slime hardens and forms a sort of door which closes up the shell.

Snail likes moisture. So they do not live in dry places.

A. V. LALITHA,
24—3—48.

Appearance.

(*a*) The Shell. This is the snail's house which the snail carries on its back. It is really a protecting armour for the snail. It is brownish and spiral, being small at the top and widens out into a rim at the mouth. It is spirally coiled with a few turns. The shell grows as the animal grows by adding new rings of line round its edge. The shell is composed of chalk (carbonate of lime). When the outer wall of the shell is broken, there is a pillar around which the shell is coiled. The body of the shell is attached to this pillar by means of strong muscles. So the snail cannot leave the house.

(*b*) Body: The body can be thrusted out at will or drawn in. It is soft and no bones i.e. muscular. The whole body is one long muscle.

(*c*) Skin : is wrinkled, soft and slimy. There is a gland at the front end of its body. From this gland it pours out a sticky slime.

This slime 1. makes its way smooth, and enables
2. the snail to glide along with ease.
3. It also helps the snail from slipping back, as the fluid sets into a hard mass very soon.

(*d*) Head : The head is not very distinct. It has two pairs of so called horns: They are really the feelers (or tentacles). They are the sense organs of the snail.

The large pair of tentacles in front and above the hind one is longer than the other.

It has a black spot at each end or tip.

There are called its eyes. Hence they are also called eye tentacles.

Snails.

The snail is a very timid creature. If any one comes near it, or touches it, it will hide itself in its house (H). It has feelers (F) instead of hands. The Snail feels for its food with them.

The dark specks at the end of the long feelers are its eyes (E).

The snail can see with them but not very well.

Home Science

Tomato

History.

The common tomato with large fruits containing a number of cells the red or yellow fruits are of the nature of berries. It belongs to the same family as the potato and tobacco plants. Through cultivation as many as 150 varieties are now in the market. The seeds of the tomato were brought by the Spaniards from South America and the fruit was for sometime known as the 'love apple.' Enormous quantities both fresh and canned are now consumed all over the world.

Cultivation—For an ounce of healthy tomato seeds, 1500 plants are grown. To obtain a good yield it is very essential that fresh seeds are used, otherwise in countries like India there is every chance of the tomato getting smaller in size.

The best season for sowing tomato seeds is August. The plot in which the seeds are sown if covered with moist hay sprouts quickly and also forms a protection against ants. In about six weeks the tomato plants will be ready for transplanting. Plots should be prepared for transplanting. Plots must be dug deep

and cow-dung manure and red mud mixed well with the soil, as Tomato requires a lot of manure for a good yield. Ridges are made in the lengthwise direction and plants transplanted on these ridges with an intervening distance of two feet between two plants. At each point two plants are planted together. The plants must be watered once in three days and care must be taken that water does not stagnate near the roots, otherwise the plants will begin to rot. These plants are partly creepers, hence to give them support and to make them grow well they should be tied to supports. The supports can be of 3 to 4 ft. of bamboo poles planted at the base and a long bamboo pole tied at the top for each ridge.

Certain precautions must be observed to get a good yield.

1. Plenty of manure.

2. Plants should not be allowed to have plenty of foliage.—The lower branches to be removed and at the time of flowering the terminal bud to be cut and branching to take place from this point.

3. Once in ten days preferably once a week to loosen the soil for irrigation and aeration.

4. At the time of flowering horse dung manure in liquid form to be applied. Sheep manure can also be used but it is essential that the manure must be atleast 3 months old.

Tomato will come to yield from November onwards. If well taken care of from 20 plants about a viss of tomatoes can be had once in two days.

Food value. This is rich in vitamins A. B. C. The vitamins present in tomato are in the easily assimilable form. Besides the vitamin contents it is rich in iron, calcium and phosphorus. It is abundant in the natural health acids which keep the stomach and the intestines in condition. Because of these qualities tomato has secured the foremost place in the world of vegetables.

Yet with all the manifold virtues the tomato is rarely used in South Indian homes. It finds little flavour in the eyes of the Indian house-wife and ploughs a lonely furrow with only the meat eater to keep it company. The tomato can replace the brinjal in preparing almost all the popular South Indian dishes with this advantage, that the tamarind which the dietist hates can if desired be eliminated.

Recipes—Koottu is prepared with green tomatos and is of two kinds:—

1. Things required are:—Green tomatoes 20 palams. Brinjal 20 palams. Boiled dhal - 1 ollock; Gingelli oil 12 tea spoons. Salt - 5 tea spoons; Mustard - 1 tea spoon; Broken black gram - 3 tea spoons; Green chillies - 5; Rice flour -

3 tea spoons; have also some curry leaves coriander leaves and asafoetida to flavour.

The proportion of the brinjals to the tomatoes is one to one but the weight of the brinjals can be reduced to fifteen palams if you want the dish sour.

Wash the vegetables, cut the brinjals to small pieces and keep the cut pieces in water. Cut also the tomatoes and chillies.

Keep over the oven a vessel containing about three ollocks of water. Heat and put in the cut brinjal pieces drained from the water just when the bubbles begin to appear. To the half boiled brinjal add the cut tomato pieces and five teaspoonsful of salt. Allow it to boil. Towards the end add the boiled dhal. Boil for a few minutes. Add the rice flour to a little water. Stir well and add it to the cooked vegetables—add the asafoetida, coriander and curry leaves. Crackle the mustard and fry the broken black gram and add it to the Koottu. Remove from oven.

2. *Ingredients*:—Green tomatoes—20 palams; corn.-20 palams; boiled dhal-1 ollock; mustard—1 teaspoon; Broken black gram—3 teaspoons; Salt—5 teas poons; rice flour—3 teaspoons; Green chillies—10; Commin seeds—a teaspoon and a half; also half a cocoanut grated and a little asafoetida, coriander, and curry leaves to flavour.

Grind the grated coconut, the chillies and the commin seeds to a paste adding the commin seed at the last stage of grinding.

Wash the vegetables and cut them to small pieces. Heat about three ollocks of water. Add the corn pieces first, then the salt, a pinch of saffron powder, and later to the half boiled corn pieces the tomatoes. Boil well. Add the dhal and a little more of water and boil again for a few minutes. Add the ground paste mixed with three teaspoons of rice flour in half an ollock of water. Boil for a couple of minutes and complete the process as before.

Tomato Sambar.

Ripe tomatoes—20 palams; chillies—10 Gingelli oil—12 teaspoons, Mustard—1 teaspoon, Venthayam—1 teaspoon; Rice flour—3 teaspoons, Salt—4 teaspoons; Boiled dhal—1½ ollock; a little asafoetida, coriander leaves and bay leaves.

Wash the tomatoes, warm the vessel with the oil. First fry the asafoetida; then add the chillies, venthayam and mustard—wait till the mustard ceases to crackle, add the tomatoes, boil for a short while. Pour nearly three ollocks of water, add the salt and boil well till the tomatoes crackle and shrink. The boiled dhal should now be added and the boiling continued a little longer. Add coriander and bay leaves and remove from oven.

Tomato Rasam:—Tomatoes (ripe)—1 pound, Rasapodi—2 teaspoons, coriander seeds fried and ground into a paste with a few pepper—1 teaspoon. Salt—2 to 3 teaspoons, Boiled dhal—1½ ollock; Mustard—1 teaspoon; Asafoetida, coriander and bay leaves.

Wash the tomatoes. Heat two ollocks of water the rasapodi and salt to boiling in a vessel. Add the tomatoes. Boil for half an hour. Add the dhal. Clean the vessel containing the dhal with about two ollocks of water. Pour it in and boil for a couple of minutes. Add the coriander paste and a little later the coriander leaves etc., to flavour. Crackle a teaspoon of mustard in a teaspoon of heated ghee & add. .Serve with rice.

Tomato Pachidi:—Tomatoes ripe 5 palams; gingelli oil—6 teaspoonsful; Green chillies—3 cut into pieces; Mustard—1 teaspoonful—salt to taste—Good thick Sweet curd 2 ollocks. (sweet to mean not the least bit sour.)

Broil the tomatoes, crackle the mustard and broil the chillies together, add this to the curd. Peel off the skin of the tomatoes and mash a bit. Add this to the curd, add salt before serving and serve.

The same pachidi can be prepared raw. Wash and slice the tomatoes. Take 3 big onions, peel and slice them. Add these two to the curds and cut green chillies. Season with mustard—add salt mix and serve.

Stuffed tomatoes.

Tomatoes	—	8 big ones.
Potato	—	¼ viss.
Cabbage	—	cut pieces a cupful.
Peas (Green)	—	⅛ cup.
Green Chillies	—	9 to 12.
Salt	—	to taste.
Bread crumbs	—	½ cup.
Ghee	—	9 teaspoonsful.
Oil Gingelly	—	half a cup.

Boil the potatoes—peel and mash well to smooth paste. In a little ghee roast the crumbs and remove. Pour the remaining ghee, add a teaspoon of mustard and allow it to crakle, then add the cut chillies, cabbage, peas, a pinch of safforon powder, salt and broil well. When well broiled add the potato and the crumbs. Sprinkle a little water so that all will be well mixed and cooked well. Remove, when cooked. This forms the filling.

Wash the tomatoes—cut off a rupee size from the top from each and coop and remove the pulp and seeds. Now fill the cavity so formed with the

filling prepared. Paste the cut piece with a little american flower paste. Heat the oil in the frying pan and broil the tomatoes one by one till the skin shrinks. Remove and serve.

Tomato Chutney

Take 4 big unripe tomatoes. Place the frying pan on fire and pour 4 teaspoonsful of oil heat and broil till the skin of the tomatoes crack. Remove.

Add 4 more spoons of oil, add 2 tablespoons of broken black gram, 6 to 8 chillies, asafoetida and a teaspoon of mustard and fry. Grind these to a rough paste with salt to taste and a pod of tamarind. Peel the skin off the tomatoes add and grind. Remove. Can be served with Dosai, prepared rices etc.

Jam :—Take half a viss of good ripe tomatoes wash and place in a basin. Pour hot boiling water over the tomatoes and keep for a few minutes. Remove and peel the skin—mash and drain off the seeds. Add to this juice ½ viss of sugar and keep on slow heat. Allow it to simmer and boil, till it condenses to a jelly mass. Remove, cool and bottle.

Serve with bread.

by 'B'

விகடம்

சென்ஸஸ் அதிகாரி :—உன் பெயரென்ன ?
எஜமான் :—எருமைக்கந்தன்.
செ. அதிகாரி :—உன்னுடைய சொத்து ?
எஜமான் :—10 எருமைகள.

* *

உபாத்தியாயர் :—டேய் 4, 3 எவ்வளவு ?
பையன் :—3333 சார்

* *

ஒருவர் :—சே, சே, இதென்ன காலம் !
மற்றொருவர் :—(மேலே பார்த்து) இது இலையுதிர் காலங்க.

* *

பையன் 1 :—டேய் ஓரலைப் பார்த்தியாடா ?

பையன் 2 :—டேய் உங்க வீட்டில் வரும்போது தான் பார்த்தேண்டா. அதுக்குளளே தொலைந்து விட்டதாடா ?

பையன் 1 :—அந்த ஓரலைக் கேட்கவில்லையடா. கிரிக்கெட் ஓரலைக் கேட்டேண்டா

பையன் 2 :—அவனா ? நல்லா விளையாடினாண்டா.

* *

காணாமறபோன சிறுவனின் தகப்பனார் :—(போலீஸ்காரனிடம்) எப்படியாவது என பையனைக் கண்டுபிடிச்சுத் தரணும.

போலீஸ்காரன் :—உம பையன் எப்படி இருப்பான் ?

தகபபனார் :—வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டும் ஷர்ட், போட்டுக்கொண்டுமிருப்பான்.

* * *

By A. S. Vijaya, IV Form B.

CONNEMARA 14 AUG 1955 MADRAS

காய்கறிகள்

இப்பரந்த உலகில் மக்களின், தேகாரோக்கியத்திற்கென கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உணவு வகைகளில் காய்கறி வகைகளும் ஒன்றாகும். நமது தேசத்தில் விளையும் காயகறிகளுக்குக் கணக்கேயில்லை. இயற்கையாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இக் காய்கறிகள் மக்களது பெருமுயற்சியினபேரில் செயற்கை முறையிலும் ஒரளவு அதிகரிக்கப்படுகின்றன. இக்காய்கறிகளிலிருந்துதான் நம் தேக ஆரோக்கியத்திறகு இன்றியமையாத பல உணவுச் சத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. மேலும் இக்காய்கறிகள் அளிக்கும் உணவுச் சத்துக்களின் மூலம் நம் தேகத்திற்குப் பல வியாதிகளும் வராமல் தடுக்கப்படுகின்றன.

இனி இக்காய்கறிகளிலிருந்து எந்தெந்த உணவுச் சத்துக்கள் கிடைக்கின்றன என்றும், அவற்றின் பயன் யாது என்பதையும் ஆராய்வோம்.

முக்கியமாக இக்காய்கறிகளிலிருந்து உலோக உப்புச் சத்துக்களும், உயிர்ச் சத்துக்களும், நார்ப்பொருளும் ("Roughage") கிடைக்கின்றன; காய்கறிகளில் பெரும்பாலும் தண்ணீர் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. காய்கறிகளைப் போலவே கீரைவகைகளிலிருந்தும் உலோக உப்புச்சத்துக்களும், உயிர்ச்சத்துக்களும், நார்ப்பொருளும் கிடைக்கின்றன. கீரைத்தண்டுகளையும காய்கறிகளைப் போல பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

அவரை போன்ற கொழுத்த விதைகளுள்ள காய்கறிகளில் புரதமும், கரிநீரகச் சத்தும் அதிகமாகக் காணபபடுகின்றது. மற்றும் கொத்தவரை, பெரிய அவரை, முருங்கைக்காய், பலாக்கொட்டை, பட்டாணிக்காய், பாவக்காய், சுண்டைக்காய் முதலியவை இத்தன்மையன. இவற்றில் கொழுப்புச்சத்து அதிகமாகக் கிடையாது. உலோக உப்புச் சத்துக்களுள் சுண்ணும்புச்சத்து அதிகமாக உள்ளவை - கீரைகள், கீரைத்தண்டுகள், சீமைக் கத்தரிக்காய், கொத்தவரை, கண்டங்கத்திரி, சுண்டைக்காய், முருங்கைக்காய் முதலியன. மஞ்சள நிறக்காய்களில் 'கேரோட்டின்' உள்ளது. சில காய்களில் உயிர்ச்சத்து 'C'யும், 'B'யும் உள்ளன.

இவற்றைத்தவிர உருளைக்கிழங்கு, சர்க்கரைவள்ளி, வெங்காயம், பீட்ரூட் போன்ற பல கிழங்குகளை மக்கள் ஆகாரமாக உட்கொள்கின்றனர். இவற்றில் உருளைக்கிழங்கில் அதிகமாகக் கரிநீரகச்சத்து அடங்கி உள்ளது. வெங்காயம், கேரட் இவைகளில் கரிநீரகச்சத்து சிறிதளவு உள்ளது. இக்கிழங்கு வகைகளில் சிலவற்றில் குறைந்த அளவில் புரதம் கிடைக்கின்றது. உலோக உபபுச் சத்துக்களும் இக்கிழங்குகளில் கிடைக்கின்றன. காயகறி கிழங்குவகைகளிலேயே வெங்காயமும் பூண்டும மிகவும் மதிப்புப் பெற்றவை. இதற்குக் காரணம் என்னவெனில் அவற்றில் உள்ள ஆகாரச் சத்தும், வியாதியை எதிர்க்கும் தன்மையும் ஆகும்.

இனி இவ்வகை உணவுப் பொருட்களிலிருந்து கிடைக்கும் உணவுச் சத்துக்கள் எவ்வாறு நம் தேகத்திற்குப் பயன்படக்கூடும் என்பதையும், சமைத்தலினல் இவை எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகின்றன என்பதையும் பார்பபோம.

காய்கறிகளிலும், கீரைவகைகளிலும் கிடைக்கும் உலோக உப்புச்சத்துக்கள் நம் தேகத்தில் எலும்புகளின ஆரோக்கியத்திற்கு மிகவும் அவசியம். இவ் உணவுச் சத்துககள் நம உணவில் ஒரு குறிபபிட்ட அளவு சேர்க்கப்படாவிட்டால் எலும்பு சம்பந்தமான நோய ஏற்பட ஏதுவாகும. இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும உயிர்ச் சத்துக்கள முக்கியமாக நம தேக அவயவங்களின ஆரோக்கியத்திறகு உதவுவதோடல்லாமல், நமக்குப் பல வியாதிகள ஏற்படுவதைத் தடுக்கவும் உபயோகமாகிறது.

உதாரணமாக வைட்டமின் 'A' கண் சம்பந்தமான நோய்களைத் தடுக்கவும், வைட்டமின் 'B,' 'பெரி-பெரி' ('Beri-Beri') என்ற நோயைத் தடுக்கவும், வைட்டமின் 'C' "ஸ்கர்வி' என்னும் நோயைத் தடுக்கவும் பயன்படுகின்றது.

இம்மாதிரி நம் தேகத்திற்குப் பலவிதங்களில் உபயோகமாகும். இவ்வுணவுச் சத்துக்கள் சமைத்தலின் மூலம் கெடாமல் பாதுகாக்கவேண்டியது நமது முக்கிய கடமையாகும். காய்கறிகளிலிருந்து கிடைக்கும் உயிர்ச்சத்து 'C' உஷ்ணத்தினால் வெகுவாக பாதிக்கப்படக்கூடியது. மேலும் இவ்வுயிர்ச்சத்து ஆவியாகுதல் என்ற முறையினால் அதிகம் பாதிக்கப்படக்கூடியது.

மஞ்சள் நிறமும், மஞ்சள் நிறத்துடன் சிகப்பு நிறம் கலந்ததும், பச்சை நிறமும் வாய்ந்த காயகறிகளில் 'வைட்டமின் A' அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். இவ்வுயிர்ச்சத்து 'A' உஷ்ணத்தினாலும், வெளிச்சத்தினாலும பாதிக்கப்படுகிறது. இதைத தவிர்க்கக் குறைந்த அளவு உஷ்ணம் அளிக்கக் கூடிய முறையில் இவ் உணவுப் பொருட்களை சமைத்தல் வேண்டும். முக்கியமாக இவ் உயிர்ச்சத்துக்களின் முழுப்பயனையும் நாம் பெறவேண்டுமானால் அதிகமான தண்ணீரில் சமைத்தல் கூடாது. அவ்வாறு சமைத்தல் அவசியமானால் அந்தத் தண்ணீரை வீணாக்காமல் மற்ற உணவோடு சேர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஏனெனில் இவ்வுயிர்ச் சத்துக்களுள் சில தண்ணீரில் கரையக்கூடியன. 'வைட்டமின்' 'B' இனத்தைச் சார்ந்த உணவுப் பொருட்களைச் சமைக்கும்பொழுது சோடா (Baking Soda) முதலிய காரப்பொருட்களைச் சேர்த்தல் கூடாது.

இம்மாதிரிப் பலவிதங்களிலும் நம் தேகத்திற்கு இன்றியமையாத உணவுச் சத்துக்களை (முக்கியமாக உயிர்ச்சத்துக்களை) அளிக்கவல்ல இக்காய்கறி, கிழங்கு வகைகளைப் பயிர் செயய இந்தியாவில் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கருகிலும ஒரு சிறிய தோட்டமாவது இருப்பது மிகவும் அவசியம். இத்தோட்டங்களில் ஒரு பகுதியில் கீரை வகைகளை உற்பத்தி செயதல் வேண்டும.

தண்ணீர் வசதி இல்லை என்றும், பிராணிகளின் தொந்தரவினாலும் தோட்டம் வைக்க இயலாது எனறு மக்கள் எண்ணம கொண்டு 'தோட்டம அமைத்தல்' என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடலாகாது. இயற்கையாக உலகத்தில் அமைந்துள்ள பலவசதிகளையும், தக்கமுறையில் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒரு சிறிய தோட்டம் அமைத்தல் என்பது பகுத்தறிவு வாய்ந்த நம்மால் இயலாதது என்றால் வேறு யாரால்தான் முடியும்? இவ்வுண்மையை அனைவரும உணர்ந்து, காய்கறிகள் நமக்கு அளித்துவரும் சகல நன்மைகளையும அறிந்து அவற்றை ஒவ்வொரு வீட்டினரும பயிர் செய்து, அவறறால் உண்டாகும் பயனை, சமைத்தல் முறைகளின் மூலம வீணாக்காமல் பாதுகாத்து அனுபவித்து வந்தால் நாம் அனைவரும் தேகாரோக்கியமாகவும் இன்பமாகவும் வாழ்க்கை நடத்துவோம் என்பது திண்ணம்.

T. Jayalakshmi and J. Mangalam,

Form VI A. (Home-Science Subsidiary.

பெண் கல்வியும் குடும்ப நிர்வாகக் கலையும்

"மங்கையராகப பிறபபதற்கே—நல்ல மாதவம் செய்திடவேண்டும்" என்பது ஒரு பெரியாரின முதுமொழி. இதற்கு ஏறப உலகத்தில் பெண்மையின் சிறப்பும குணமும, கற்பும் சிறப்பாகப பல நூல்களாலும, பல பெரியோர்களாலும போற்றப் படுகிறது.

கிடைத்தற்கரிய இத்தகைய பிறவியைப் பெற்ற பெண் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் சிறப்புக்கு அழிவு ஏற்படாதவாறு நேர்மையான முறையில் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும். சமூகத்தில் பெண்களுக்குரிய உரிமைகளை இழக்காமல், அவ்வுரிமைகள் மேன்மேலும் சிறப்புற விளங்க முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

முற்காலத்தில் பெண்கள் எல்லோரும் படிதாண்டாத பத்தினிகளாக இருக்கவேண்டும் என்றும், அவர்கள் குடும்பப் பொறுப்பைத் தவிர மற்ற வெளி அலுவல்களை செய்யத் தகுதியற்றவர்களென்றும், அவ்வாறு செய்வது பெண் குலத்திற்கே இழிவு என்றும் பல மூடக்கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் நாகரிகமிக்க இக்காலத்தில், கல்விக்கு தெய்வம் கலைமகளாக இருக்க, பெண்கள் கல்வி கற்காமல் இருப்பது மதியீனம் என்பதை அறிந்து தற்காலத்துப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண்களைக் கல்வி கற்குமாறு பள்ளிக்கு அனுப்ப முன் வந்துள்ளார்கள். ஆதலால் பெண்கள் தங்கள் அடிமை வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரமாகப் பல இடங்களுக்குச் சென்று வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கல்வியையும், மற்றும் பல கைத்தொழில்களையும் கற்றுத் தங்கள் வாழ்க்கை நலனுக்குப் பயன் படுத்துகின்றனர். மேலும் தற்காலத்தில் குலமாதர்கள் தங்கள் கல்வியறிவின் நுண்ணிய ஆற்றலால் சிறந்த பதவிகளை ஏற்று பெண்களின் நாகரீகச் சிகரமாக விளங்குகிறார்கள்.

பெண்கள் இம்முறையில் கல்விச்சிறப்பின் முழுப்பயனையும் பெறுவதோடல்லாமல், தங்களுக்கு இயற்கையாக உள்ள குடும்ப நிர்வாகத்தையும், தங்கள் கல்வியறிவின் உதவியால் நேர்மையான முறையில் சிறப்புடன் நடத்துவதற்கான தகுதியைப் பெறுகின்றனர். இத்தகைய வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு குடும்ப நிர்வாகக் கலையறிவு மிகவும் பயன்படுகிறது. இக்கலையறிவின் மூலமாக ஒரு பெண் தன் குடும்பத்தை நேர்மையான முறையில் நடத்தப் பயிற்சி பெறுகின்றாள். குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு மூலாதாரமாக உள்ள குடும்பத்தலைவியே குடும்பத்தை எல்லா விதத்திலும் சிறக்க நடத்த முயலவேண்டும். குடும்பத்தலைவியானவள் முதலில் வருவாயைக் கவனித்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல செலவு செய்தல் வேண்டும். குடும்பத்திற்கு வேண்டிய வருவாயை சம்பாதிப்பவன் கணவனானாலும், மற்றவர் யாவராயிருந்தாலும், வரவுக்கேற்றபடி கவனித்துச் செலவு செய்யும் பொக்கிஷ மந்திரி பெண்ணே ஆவாள்.

தங்கள் வருவாயை உணவு, உடை, இருப்பிடம் கல்வி ஆகியவற்றிற்கென பிரித்துக்கொண்டு அதன்மூலம் ஒவ்வொன்றையும் சிக்கனமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும். ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்து, வருவாயில் ஒரு சிறு பகுதியைக் கூடிய வரையில் மீதியாக்கி பிற்கால நன்மையின் பொருட்டுச் சேமித்து வைக்க முயலவேண்டும்.

பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வசிக்கும் வீட்டைச் சுத்தமாகவும், ஒழுங்காகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வீடானது சிறிதாக இருந்தாலும் அதிலுள்ள அறைகளைத் தங்கள் வசதிக்கேற்றபடி சமையலறை, சாமான் அறை, படுக்கும் அறை, வரவேற்கும் அறை போன்றவைகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஆங்காங்குள்ள பொருள்களை ஒழுங்காக வைக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு அறையும் சுத்தமாகவும், அங்கு வைக்கப்படும் பொருள்கள் பொருத்தமாகவும் இருக்க வேண்டும். வீட்டைக் கூடிய வரையில் அழகு பெறச்செய்வது கல்விகற்ற பெண்களுக்கழகாகும். வீட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியையும் அங்கு வைக்கக்கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு ஒழுங்காக அலங்கரிக்கலாம். எளிய பொருளாக இருந்தாலும், அவைகளை ஏற்ற இடத்தில் வைத்து அழகுபடுத்தினால் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கும். சமையல் அறையைச் சுத்தமாகவும், பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் ஒழுங்குபடுத்துவது முதன்மையாகக் கருதப்படும். இங்குதான் பெண்கள் தாம் கற்ற குடும்ப நிர்வாகக் கலையை முற்றும் பரிமளிக்கச் செய்ய வேண்டும். தகுந்த

பொருள்களைக் கொண்டு தகுந்த இடத்தில் வைப்பதே இக்கலைக்கு அழகாகும்.

சமையல் அறையில் பாத்திரங்கள், சாமான்கள் முதலியவை வைப்பதற்கான "அலமாரி"கள், பலகைகள் முதலியவைகளை அமைக்கலாம். இவைகளை அதிக உயரமாகவும், மிகத் தாழ்வாகவும் அமைக்காமல் சரியான இடத்தில் அமைத்து, அவைகளில் வேண்டிய பொருள்களை ஒழுங்காக அடுக்கிவைத்துக் கொள்ளலாம். பலகை போன்றவைகளில் உண் கலங்கள் முதலியவற்றை சுத்தமாகத் தேய்த்து பளபளப்பாகச்செய்து வரிசையாகக் கவிழ்க்கலாம். பரண்கள் முதலியன அமைத்து அங்கு விறகு, கரி முதலியவைகளை வைத்துக்கொள்ளலாம். தயாரித்த உணவுப் பொருள்களையும் ஒழுங்காக மூடி வைக்கவேண்டும். பலநாள் வைக்கக்கூடிய உணவுப்பொருள்களை, கவனமாகக் கெட்டுவிடாமல் தகுந்த பாதுகாப்புடன் வைக்கவேண்டும்.

வீட்டிலுள்ளவர்களின் உடைகளையும் சுத்தமாகச் சலவை செய்து, கூடுமானால் "இஸ்திரி" செய்யும் கருவி உபயோகித்து மடித்து வைக்கவேண்டும். உடைகள் கிழிந்திருந்தால் அவற்றை உடனுக்குடனே தைத்து அதன் பிறகே சலவை செய்யவேண்டும். வீட்டிலுள்ள உயர்ந்த ஆடைகளையும், புதிய ஆடைகளையும் சில பூச்சிகளின் மூலம் கெடாதவாறு தகுந்த பாதுகாப்புடன் வைத்துக் காப்பாற்றவேண்டும்.

வீட்டில் நோயாளிகள் இருந்தால் அவர்களை மிக்க கவனத்துடன் பாதுகாக்கவேண்டும். நோயாளிகளுக்குத் தகுந்த வேளைகளில் தகுந்த ஆகாரங்களை அவர்கள் விரும்பும் முறையில் தயாரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களின் உடைகளைத் தனித்தனியே சலவை செய்ய வேண்டும். தொற்று நோய் உள்ளவர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்குத் தகுந்த சிகிச்சைகளைச் செய்வதற்கு அவர்களைக் குறிப்பிட்ட வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பிவிடுதல் நலம். அவர்களை வீட்டில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடுமானால் தனி அறையில் இருக்கச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும் வகையில் அந்த அறையில் பல அழகிய இயற்கை காட்சிகள் உள்ள படங்களை சுவரில் தொங்க விடலாம். அவர்களுக்கு எதிரில் ஒரு சிறிய வட்டமேஜையில் அழகிய வேலைப்பாடுடன் கூடிய விரிப்பை விரித்து அதன் மீது அழகிய பூக்களைக் கொண்ட பூக்கிண்ணத்தை வைக்கலாம். இவ்வாறு அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் வகையில் குடும்பத்தலைவி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

குடும்ப நிர்வாகக்கலையின் வாயிலாகப் பெண்கள், தாங்கள் கற்ற தையல் வேலைகளை பயன் படுத்தி அதன் மூலம் வீட்டை அழகு படுத்தலாம். வரவேற்கும் அறையில் மேஜை முதலியவை மீது தையல் வேலைப்பாடுடன் கூடிய விரிப்பை விரிக்கலாம். தலையணை உறை முதலியவற்றிலும் அழகிய பூவேலைகளைச் செய்யலாம். ஓய்வு நேரங்களில் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும், தாங்கள் கற்ற தையல் வேலைகளைக் கற்றுக் கொடுக்கலாம். பெண்கள் குடும்பத்தின் வருவாயை அதிகரிக்கவும் இவ் வேலைகளை பயன் படுத்திக் கொள்ளலாம்.

பெண்கள் குடும்பத்திலுள்ளவர்களையும், குழந்தைகளையும் தாங்கள் கற்ற கலையறிவைக் கொண்டு ஆரோக்கிய நிலையில் வளர்த்து, அவர்களுக்கு நல்ல பழக்கம் ஏற்படுமாறு சிறு வயதிலேயே பழக்க வேண்டும். குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் கல்வியறிவு ஏற்படச் செய்யவேண்டும். வசிக்கும் வீட்டை சுகாதார முறையில் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உணவு தயாரிக்கையில், உணவு பண்டங்களின் சத்துக்கள் குறையாமலும், அவை கெட்டுவிடாமலும், கவனமாகவும், சிக்கனமாகவும் தயாரிக்க வேண்டும். வீட்டிற்கு வரும் உறவினரையும் விருந்தினரையும் நன்கு உபசரித்து அனுப்புதல் படித்த பெண்களுக்குரிய கடமையாகும்.

கல்வி கற்ற பெண் என்ற முறையில் குடும்பத்தைக் கவனிக்காமல் ஆடம்பரமாக வெளியிடங்களுக்குச் சென்று பணத்தை வீணான முறையில் செலவு செய்தல் கூடாது. செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண்ணாகவும், குடும்பத்தொல்லை அதிகம் இல்லாமலும் இருக்கும் பெண்கள் சமூகத்திற்குப பல விதத்திலும் தொண்டாற்றுபவராவார்கள்.

இத்தகைய குடும்ப வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத குடும்பக்கல்வியைக் கற்றுத் தேர்ந்தால் தான், அவர்கள் அக்கலையறிவின் மூலமாக நேர்மையான குடும்ப வாழக்கையை நடத்தத தகுதி உடையவர்களாக முடியும். இவ்வாறு கல்வி கற்ற பெண்கள் அனைவரும் தங்கள் கல்வியறிவினால் சிறந்த முறையில் குடும்பத்தை நிர்வகித்து, மற்ற பொது சேவைகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டு பலருக்கும் நன்மை புரிந்து சிறக்க வாழ்ந்தால் பெண் கல்வியின் முழுப்பயனையும் அடைந்தவர்களாகக்கருதப்படுவார்கள். இதற்குப் பெரிதும் துணை புரிவது குடும்ப நிர்வாகக்கலையே யாகும்.

வாழ்க பெண்மை அரசு!
ஓங்குக குடும்பநிர்வாகக்கலை!

V. Rangarajam.
Form V C.
(Home Science Subsidiary)

வாழ்வு

எனது தலைப்பைக் கண்டு படிப்பவர்கள் ஆச்சரியப்படலாம். என்ன எழுத முடியும் என யோசிக்கலாம். கடைசியில் தலைப்பிற்கும் உள்ளிருப்பதற்கும் சம்பந்தம் உண்டா, இதென்ன இது என நினைக்கவும் செய்யலாம். ஆனால் ஒன்று எல்லாம் அவரவரின் விருபபத்தைப் பொருத்தது.

எனக்கு வெகு நாட்களாக எழுத வேண்டுமென ஆசை உண்டு. ஆனால் எனக்குத் தோன்றும் விஷயம காலத்தில் இரசிக்குமா எனத் திகைத்ததுண்டு. இப் பிரச்னையைத் தீர்பபதறகு முடிவானதும் தெளிவானதுமான அபிப்பிராயம இல்லாததால் தடை பெற்று நின்றது. அன்றாட வாழ்க்கையை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் ஏனோ என் செவிகளில் மகாகவி ஷேக்ஸ்பியரின் சொற்களான "உலகம் ஒரு நாடகமேடை நாம் அதில் நடிக்கும் நடிகர்கள்" என்பது இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். நாம் சினிமாவிற்குச் சென்று காட்சிகளைக் காண்கிறோம. அதை நாம் ஏன் இரசிக்கிறோமென்னில் அவைகள் நாமும நடிகர்கள் தாம் என்பதை அச்சமயம் மறக்கச் செய்கிறது. ஒவ்வொரு நாள் வாழ்வும சில வீடுகளில் நாடகமே. சில சமயங்களில் நாம ஒரே வீட்டின் அங்கத்தினராக இருந்தால்கூட நாகரீகத்தைக் கருதியும், இன்னம் பல்வேறு காரணங்களாலும் சில வீடுகளில்தான் காணப்படுகின்றனவோ அல்லது அநேகம் வீடுகளில் தற்கால நாகரீகத்தை ஒட்டி நடக்கின்றனவோ அறியோம்.

பெரியோர், "உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர் உறவு கலவாமை வேண்டும்" என பாடக் கேட்டிருக்கிறேன். நானும் ஒரு காலத்தில் இது என்னதற்காகப் பாடப்பட்டது? அமமாதிரிகூட மனிதர்கள் இருப்பார்களா? வாழ்க்கையில் தினசரி ஒருவரோடொருவர் ஒன்றி ஒரு குடும்பத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது இது எவ்வாறு நடக்க முடியும்?—முடியவே முடியாது. நடக்கவே நடக்காது என்றும தீர்மானமான அபிபபிராயத்தை உடையவளாக இருந்தேன் ஆனால் இன்றோ நான் ஒரு காலத்தில் அவ்வளவு திட கொள்கையைக் கொண்டவளா என நினைக்கும பொழுது எனக்கே ஆச்சர்யமாக இருக்கின்றது. ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் திண்ணம்— நடிக்கிறேன், நடிப்பேன் எனச் சொல்லலாம்,

ஆனால் நடித்தேன் எனச் சொல்லமாட்டேன், ஏனெனில் செயல் நடிக்கக் கற்றுக் கொண்டாய்விட்டது; நன்கு கற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆகையினால் இக்கட்டுகள் ஏற்படுகின்றன. வாழ்க்கையில் திறம்பட நடிக்கும் திறன் இருப்பின் வெற்றி சுலபமாகப் பெறலாம் என்பதை இப்பொழுது அறிந்தேன். அறிந்தும் மனதில் அதைப் பற்றின விவரங்கள் சரிவர தெளிவாகப் பதியாததால் மாறறம ஏற் படுகிறது. சொற்களும் செய்கைகளும் சரிவர அமையவில்லை ஏன்? வாழ்வு என்பது ஒரு பெரும புதிர். அதன் முடிவை அறியாமல் நாம் திக்குமுக்காடு கிறோம். முடிவு சரிவர அமைவதற்கு நாம் படிக்கும் இதிகாசங்கள் என்ன கூறு கின்றன? வாழ்வைச் சரிவர அமைப்பதற்குத் தூய்மை வேண்டும். எண்ணங் களில், சொல்களில், செயல்களில் எல்லாவற்றிலும் தூயமை காணப்படவேண்டும். வாழ்க்கையில் இதற்கு இடம் உண்டா என்று சம்சயம் ஏற்படுகிறது. எண்ணங் களுக்கும் தீர்மானங்களுக்கும் செய்கைகளுக்கும் சில சமயங்களில் சம்பந்தமோ ஒட்டுதலோ இருப்பதுபோன்று காணப்படுவதில்லை. இவைகள் கூட இடத்திற்கு இடம் மாறுவதைக் காண்கிறோம். வெளியில் தூய்மையாகவும் சந்தோஷமாகவும் காணபபடும மனிதன் வீட்டில் அமைதி இழந்தவனாகவும் வெறுக்கத்தக்கவ னாகவும் காணபபடுகின்றான். வாழக்கை பிளவுபட்டு இருதரப்பு உடையதாகத் தோன்றுகிறது. எங்கு நடக்கிறான், எங்கு நிஜ ஸ்வரூபத்தில் காணபபடுகிறான் எனபதைத் தீர்மானமாகச் சொல்ல அதிக அவகாசம் வேண்டியிருக்கிறது. "வாழ்க்கை இரகசியம்" இதை நினைத்தால் வாழ்க்கை வெறுப்பாக மாறுகிறது.

வெளித் தோற்றத்திற்கும் உள் தோற்றத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசமே நாம் நடிகர்கள் என நம்மை அறிவுறுத்துகிறது. வெளி அழகைக்கண்டு மயங்கிக் குண்டோமானால் அது நமக்குப பிறகு பேரதிர்ச்சியைத் தருகிறது.

சிந்தையை அடக்கிச் சும்மா இருக்க அறியாத அறியாமையினால்தான் நாம் நடிகர்களாக மாறி நம் வாழ்வை பாழ்படுத்தி, சந்தோஷமின்மையையும கஷ் டத்தையும அடைகிறோம். இதுவே புறவாழ்வு — அகவாழ்வு கடவுள் படைப்பிலே காணப்படுகின்ற உயிர்களுக்குள்ளே ஒவ்வொரு இந்திரிய இச்சைக்கும் இலக்கண பிராணிகள் படும்பாட்டைக் காணும்பொழுது பஞ்சேந்திரிய இச்சைகளை ஒருங்கே அமைக்கப் பெற்ற மனிதவாழ்வு இவ்வாறுதான் இருக்குமெனத் தெரி கிறது. காட்சி இன்பத்திலே அதிகமாக ஈடுபடக்கூடியது என்று சொல்லும்படி யான விட்டிற்பூச்சியின் பிரகாசமான விளக்கை அழகினாலே ஈர்க்கப்பட்டு அதன் அருகில் சென்று சுற்றி வட்டமிட்டு மடிகிறது இறுதியில்.

அப்படியே நறுமணத்திலே தன் மனத்தைச் செலுத்தக் கூடிய வண்டா னது மணமுள்ள மலரையே நாடி. அதில் ஈடுபட்டு மயங்கி இருக்கும காலையில் சூரிய அஸ்தமனம் ஆவதையும் கவனியாமல் மலர்கள் குவிய அதற்குள்ளே சிக்கி விடுதலை அடைய முடியாமல் சிறைபடுவதைக் காண்கிறோம்.

மெய்யின்பத்தில் களிக்கக்கூடிய யானையானது தன் இனத்தைத் தேடிச் செல்லும் காலத்தில் தனக்காக வெட்டப்பட்ட படும்குழியைக் கவனியாது விரைந்து சென்று அப்பள்ளத்தில் விழுந்து உழல்வதைக் காண்கிறோம்.

மற்றும் சுவையின்பத்திலே ஈடுபடும் மீனானது வாயைத் திறந்துகொண்டே நீரில் செல்லும்பொழுது தூண்டிலில் அகப்பட்டு உயிர் இழக்கின்றது.

ஓசையின்பத்திற்கு இலக்காகும் அஸனப் புள்ளானது பறையொலி கேட்டு உயிர்விடுவதைக் காண்கின்றோம. அப்படியிருக்கக் கடவுள நமக்கு ஐம்புல இச்சையையும ஒருங்கே அமைத்துத் தந்தாராயினும் நல்லது கெட்டதுஎன்று அறி யும பகுத்தறிவைத் தந்து அதறகேற்றவாறு ஒழுகுமாறு ஆறுவது அறிவாகிய பகுத்தறிவையும் அளித்திருக்கின்றானன்றோ? ஆகையால் கிடைதற்கரியதான மானிடப பிறவியை அடைந்த நாம நம்மிடததில் எவ்வளவு கெட்ட குணஙகள் இருந்த போதிலும கொல்லாமை, பொயயாமை ஆகிய இந்த இரு கொள்கைகளைக் குறிக்கோளாகக் கொள்வோமானால் எல்லா தீமைகளையும் ஒழித்து, நல்லவர்களாக வாழலாம என்பது திண்ணம.

முதலியாரின் பிரயாணம்

அன்றுதான் விழுப்புரத்திலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. மறுநாள் காலையில் குழந்தைகளுக்குக் காதுகுத்தப போவதாகவும், அதற்கு அவசியம் வரவேண்டுமென்றும் பார்வதியின் அண்ணன் எழுதியிருந்தார். சென்னையிலிருந்த பார்வதியும் அவள் கணவன் இரங்கசாமி முதலியாரும் ரயில் நெருக்கடியான இந்தக் காலத்தில் போவதா வேண்டாமா என்று முதலில் சிறிது தயங்கினார்கள். பின்னர் போய் இரண்டு நாள் தங்கியிருந்தாலும, இந்தப் பஞ்ச காலத்தில் கொஞ்சம் அரிசியாவது மிச்சப்படுத்தலாம், இரண்டு மூன்று வாரங்களாவது எப்பொழுதும் போல் சனிக்கிழமை பட்டினி கிடக்காமல் இரண்டு வேளையும் சாப்பிடலாமென்று நினைத்து உடனே பகல் வண்டியில் விழுப்புரத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அன்று கடுமையான வெயில். ரயிலிலோ ஒரே கூட்டம். வண்டி தாம்பரத்தைத தாண்டுவதறகுள் பார்வதிக்குத் தண்ணீர்த் தாகம் நாக்கை வறட்டியது. வண்டலூரை வண்டி அடைந்தது. இரயில் நிலையத்தில் உள்ளே தண்ணீர் பிடிக்கலாமென்று ரங்கசாமி முதலியார் வெள்ளிக் கூஜாவோடு இறங்கினார். பாதிக் கூஜாவில் தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும். அதற்குள் வண்டி கிளமபிவிட்டது. தொந்தியை தூக்கிக்கொண்டு அவர் ஓடி வருவதற்குள் வண்டி வேகமாக ஓட ஆரம்பித்து விட்டது. "கார்டு" அவரை ஏறவிடாமல் தடுத்துவிட்டுத் தான் மட்டும் ஏறிப் போயவிட்டார். பாவம்! முதலியார் தவியாமல் தவித்தார். தன் மனைவி தனியே என்ன செய்வாளோ என்று விழித்தார், அப்பொழுது ரயில் நிலையத்துக்கு வெளியே ஒரு 'பஸ்' ஒன்று வந்து நின்றது. அந்த 'பஸ்' செங்கல்பட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ரயில் பாதை பக்கத்திலே 'பஸ்' ஓடும் சாலையும் இருந்ததால் அந்த 'பஸ்ஸில்' ஏறினால் அடுத்த ரயில் நிலையமாகிய கூடுவாஞ்சேரி போய் அடைந்து விடலாம், அங்குத் தன் மனைவி இறங்கி உட்கார்ந்து இருப்பாள் என்று நம்பி, உடனே 'பஸ்ஸில்' ஏறிவிட்டார்.

நிற்க, ரயிலில் சென்ற பார்வதி 'குய்யோ முறையோ' என்று கத்த ஆரம்பித்து விட்டாள். வண்டியில் இருந்தவர்கள் ஒருவாறு அவளைச் சமாதானம் செய்து அடுத்த நிலையத்தில் போய் இறங்கினால் அடுத்த வண்டியில் முதலியார் வந்து விடுவார் என்று சொன்ன பிறகுதான் ஒருவாறு அடங்கினாள். கூடுவாஞ்சேரியும் வந்தது. அவளும இறங்கினாள். நல்லவேளையாக சென்னைக்குப் போகும வண்டி ஒன்று வர, அதில் வண்டலூரை அடைந்து தன் கணவனைக் காணலாமென்று நினைத்து அமமாள அதில் ஏறிவிட்டாள். ஐயா கூடுவாஞ்சேரி வரவும, அம்மா வண்டலூர் போகவும சரியாக இருந்தது. கூடுவாஞ்சேரியை அடைந்த. முதலியார் ரயில் நிலையத்தில் போய் விசாரித்தார். அங்கிருந்த ஒரு போர்ட்டர் அவர் மனையின் அடையாளத்தைச் சொல்லி அந்த அமமையார் வண்டலூருககுப் போன விவரத்தைச் சொன்னான். முதலியாருக்குப் பைத்தியம பிடித்தது போலாகி விட்டது. சாயந்திரம் வரை வேறு வண்டி ஒன்றும கிடையாது. சரி, ரயில்வே பாதை வழியாக வண்டலூருக்கு நடந்து விடுவது என்று தீர்மானித்துப் புறப்பட்டார். பாதிவழி போயிருபபார். அங்கே எதிரே நாலைந்து "போலீஸ்" காரர்கள வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ரயில்வே பாதையில் வந்தால் வைவார்களோ என்று பயந்து ஓட ஆரம்பித்தார். கையில் வெள்ளிக் கூஜாவைப் பார்த்த அவர்கள் எஙகேயோ திருடிக்கொண்டு ஓடுகிறார் என்று அவரை விரட்ட ஆரம்பித்தார்கள். இவர் ஓட.........அவர்கள விரட்ட.........ஒருவாறு வண்டலூரை அடைந்து விட்டார். அவர்களும அவரைப் பிடித்து விட்டார்கள. அவர் என்ன சொல்லியும் நமபாமல் அவரைச் செங்கல்பட்டிற்கு அழைத்துப் போவதென்று தீர்மானித்து விட்டார்கள்.

சென்னை இரயிலில் ஏறிய பார்வதி வண்டலூர் வந்து இறங்க, அவர் அங்கு இல்லாமையால் வெளியே வந்து ஒரு 'பஸ்ஸில்' ஏறிப் போய் விடுவதென்று

செங்கல்பட்டு நிலையத்தை வந்தடைந்தாள். இவள் 'பஸ்ஸில்' ஏறிப் போவதற்கும், முதலியாரும் போலீஸ்காரர்களும் வண்டலூரை அடைவதற்கும் சரியாய் இருந்தது. அடுத்த ரயிலில் அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் செங்கல்பட்டு ரயில்வே போலீஸாரிடம் ஒப்புவித்து விட்டனர். அந்த ரயில்வே போலீஸில் 'க்யூ' வரிசை நின்று கொண்டிருந்தது. திருட்டுத்தனமாக அரிசி கொண்டு வந்த அநேகரைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்து அவர்களை 'க்யூ' வரிசையில் நிற்க வைத்து ஒவ்வொருவருக்கும் அபராதம் விதித்து வந்தார்கள். அந்த 'க்யூவில்' பார்வதியின் அண்ணனும் நின்று கொண்டிருந்தார். குழந்தைகளுக்குக் காது குத்தல் விழாவிற்கு அரிசி போதாமையால் கிராமத்திலிருந்து தெரியாமல் கொண்டு வரலாமென்று கொண்டு வந்த அவர் அகப்பட்டுக் கொண்டார். முதலியார் அவரைப் பார்த்ததும் விஷயம் அறிந்து கொண்டார். முதலியாருக்கு அவர் மைத்துனரும், மைத்துனருக்கு முதலியாரும், 'ஜாமீன்' கொடுக்கப் போலீஸார் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நல்ல வேளையாக, பார்வதி 'பஸ்ஸை' விட்டிறங்கி அந்தப் பக்கம் வந்தாள். விஷயம் எல்லோருக்கும் அப்பொழுதுதான் விளக்கப்பட்டது.

முதலியாரும் பார்வதியும் அன்று பட்டபாட்டைக் கேட்டு போலீஸ்காரர்கள் கூட "சிரி சிரி" என்று சிரித்தார்கள். ஒரு வழியாக அவர்கள் நிரபராதிகள் என்று விடப்பட்டதும் நேரே 'ரயிலில்' ஏறி விழுப்புரத்தை வந்தடைந்தார்கள்.

இப்பொழுதெல்லாம் என்ன தாகமெடுத்தாலும், முதலியார் ரயிலை விட்டு இறங்குகிறதில்லை. அவர் பட்டபாடு நீங்கள் பட்டிருந்தால் அல்லவா தெரியும் அந்த வருத்தம்!

கோ. ஆண்டாள்,
5ம் வடிவம். பி. பிரிவு.

தியாகம்.

சூரியன் மேற்குக்கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். சல சலவெனும் சப்தத்துடனே ஓர் சிற்றாறு ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. கரைகளில் உள்ள மரங்களில் பறவை இனங்கள் உல்லாசமாகவும் பிறர் மனம் மகிழுமாறு பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. கரையின் புறத்தே உள்ள சோலை ஒன்றினில் மயில்கள் தங்கள் தோகைகளை விரித்து ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றன. விலங்குகள் தங்கள் இல்லங்களுக்கு மீண்டு கொண்டுள்ள இவ்வந்தி நேரத்தில் எழில் வாய்ந்த சோலையின் கண் ஓர் ஆசிரமம் தென்படுகிறது. அது யாருடையது? அது ஒரு உலகத் துறவியின் இல்லம். அதோ! அவரும் எங்கேயோ சென்று விட்டுத் தன் கமண்டலத்தை கையிலே கொண்டவராய் தன் ஆசிரமத்திற்குச் செல்கின்றார்.

ஆம்! அவர் ஓர் அபாக்கியசாலிதான். அவர் வாழ்க்கைச் சித்திரம் கல் மனத்தையும் உருக்கும் சக்தி வாய்ந்தது.

டக், டக், டக், கென்று உளியைச் சுத்தியால் தட்டும் ஓசை கேட்கின்றதே அது எங்கிருந்து வருகின்றது? கவனித்துப் பாருங்கள். ஆம் அம்மலைக் குகையிலிருந்துதான். அங்கு மினுக் மினுக்கென்று ஓர் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கிருந்தே அவ்வொலி வெளிப்படுகிறது. அவ்வமயம் ஒருவர் வந்து "ஆயனரே, அரசர் தங்களை அழைக்கிறார்" என்று தெரிவிக்கும் பொழுது ஓர் உருவம் அங்கிருந்து வெளிபட்டு அரண்மனையை நோக்கி விரைந்து செல்கின்றது.

அரண்மனை வாயிலை நெருங்கியதும் அவ்வுருவம் வாயில்காப்போனை நோக்கி "வாயிலோயே, நீர் அழைத்த பிரகாரம் ஆயனர் வந்துள்ளார என்பதை நும் அரச

னிடம் தெரிவி" என்றது. அவனும் அங்ஙனமே விடை பெற்று வந்து அவரை உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றான்.

ஆயனர் :—அரசே வணக்கம்! தாங்கள் அழைத்ததன் காரணம் யாது?

அரசன் :—ஆயனரே, வேலை பூர்த்தியாயிற்றோ?

ஆயனர் :—இல்லை, அரசே முகவெட்டு சரிவர அமைய மாட்டேனென்கின்றது. சீக்கிரம் முடித்து விடுகின்றேன்.

அரசன் :—சரி, சீக்கிரம், பணி முடியட்டும். நீர் செல்லலாம்.

[அவன் தன் குகைக்குச் சென்று விட்டான்.]

அச் சிற்பியின் பெயர் ஆயனர். அவன் ஆயர்குலத்திலுதித்து சிறு பிராயத்தில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துப்பின் சிற்பக்கலையிலே தேர்ச்சி பெற்றான். இவனுககு இருபதாம் பிராயத்தில் மணம நிறைவேறியது. தமிழைச் செவவனே கற்றுக் கொண்டான. அவனுக்கு இருபத்திரண்டாம பிராயத்தில் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவன எழில் வாயந்த உருவஙகள அமைத்தான். அதைக் கண்ணுற்ற அரசன் வியந்து கயிலைநாதனின் விக்கிரகம ஒன்றினை இயற்றுமாறு ஆயனனுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

அதற்காக அவன் எட்டுவருடஙகள் முயன்றும உருவம் வெகு அழகாய் அமைந்தும முகவெட்டு ஏறபடவேயில்லை. உலகிலே ஒருவன உருவத்தைக் காணபது முகத்திலேயே. அவன் செயத உருவங்களின் முகங்களனைத்தும இவன் சிறந்த சிற்பி என்பதைக் காட்டும முகங்களாய விளஙகின. ஆனால உலகத்தைப் படைத்து இன்னமுது ஊட்டுவிக்கும் இறைவன் எழிலை அல்லது முகசசொரூபத்தைக்காண எவரால் இயலும? அவன் முயற்சிகள அனைத்தும் விழலுக்கு இறைத்த நீர் போல் வீணாகி அவனை வாட்டின. "முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்" என்பது அவனைப் பொருத்த வரையில் பொயயாயிற்று.

பால் போனற நிலவிலே அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு தன் வேலையில் முனைந்தான். அவன் அன்று காலையிலிருந்து உணவருந்தவில்லை, விளக்கு ஒளி மஙகி எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஓர் உருவம உள்ளே நுழைந்தது. சிறிது நேரத்தில் பேச்சரவம கேட்டது. அது யாது? அவ்வுருவம யார்? அது அவனுடைய மனைவி கருபபாயியினுடையது. அச் சமபாஷணை பின்வருமாறு :—

மனைவி :—"எம்மாந்நேரமா இங்கேயே இருக்கே? காத்தாலேயிருந்து கஞ்சி கூட சாப்புடல்ல; பொயுது போவுது, தண்ணிகூடச் சாப்புடலே"

ஆயனர் :—பொழுது போனால் என்ன செய்யச் சொல்றே? இதை வைத்துக் கொண்டு அழமுடியவில்லையே.

அவள் :—'வேலை கடந்தா என்ன? சாப்புடவேணுன்னு சொல்லிச்சு. சாப்பிட்டுப பண்ணேன்'.

அவன் :—'எனக்குச் சாபபாடும வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்'.

அவள் :—'சரி, ஏன்னமோ பண்ணு' என்று கூறிவிட்டு இல்லத்திற்குச் சென்று விட்டாள்.

அவன் மறுபடியும வேலையில் முனைந்தான். 'டக், டக்'கென்ற ஓசை கேட்டது. ஆனால் விளக்கின் ஒளி மஙகிக் கொணடே வந்தது. அங்ஙனமே அவன் உளளத்திலும பிரகாசம குனறிக்கொண்டே வந்தது. அவனுக்கு உலகமே வேம்பாயிருந்தது. அவன் இயறறிய சிலைகளில் இது ஒனறே அவன விருப்பத்திற்கிணஙகா நின்றது.

மூன்று இரவும் பகலும் கழிந்தன. நான்காம் நாள் அந்தி நேரம் பறவைகள் இன்னிசை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் கோயிலின் மணி 'டணர், டணர்' என்று ஒலித்தது. பறவைகள் தங்கள் இல்லத்தை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் அவன் உயிரும் இம்மண்ணுலகை விட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் தினமிருமுறை வந்து அவனை உணவருந்தும்படி வற்புறுத்தினாள். அவள் வற்புறுத்தல் வீணாயிற்று.

அவள் அன்று காலையில் சென்றவள்தான். அன்று மாலை ஏதோ வேலையிருந்தமையால் வரமுடியவில்லை. மறுநாள் காலைதான் சென்றாள்.

அவள் கண்டது என்ன? விளக்கு அணைந்திருந்தது. உளியும் சுத்தியும் அவனருகில் இருந்தன. ஆனால் அவள் வாழ்க்கையிலும் விளக்கு அணைந்து விட்டது. அவன் அச்சிலையை அணைத்தவாறே உயிர் துறந்திருந்தான்.

அவள் கதறினாள். என்ன பயன்?

செய்தி அரசனுக்குக் கிட்டியது. அவன் வந்து பார்த்தான். சிலையின் முகப்பாகம் உருபெறாமல் நின்றது. ஆனால் மற்றப் பாகங்கள் வெகு நேர்த்தியாக அமைந்திருந்தன. அவன் உள்ளத்தையே கொள்ளை கொண்டுவிட்டது. அக்கலைத் தியாகம்.

பின் அவன் ஆயனரின் உடலை அப்புறப்படுத்தி அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கிரியைகளை ஆயனரின் குமாரனை குமரனைக் கொண்டே செய்வித்தான். அந்தச் சிலையையும் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்று விட்டான்..

மறுநாள் செய்த விளம்பரம் யாதெனில், 'எவன் என்னிடத்தில் உள்ள சிலையை பூர்த்தி செய்வானோ அவனுக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசளிப்பேன்' என்பதாம். அவன அச்செய்தியை உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் பரப்பினான்.

பயனில்லை. அனைவரும் வந்து அச்சிலையைக் கண்ணுற்று வியப்பு எய்தினரேயன்றி எவராவது முன் வரவில்லை.

பின்னும் பத்து வருடங்கள் மறைந்தன. இப்பொழுது ஆயனரின் குமாரன், குமரனுக்கு இருபத்தோராம் வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. அவன் தந்தையை விட விடாமுயற்சியும், திடகாத்திரமும் பொருந்தியவனாக விளங்கினான். அத்துடன் அவனும ஓர் சிற்பிதான். எழில்வாய்ந்த சிலை ஒன்று இயற்றினான் ஒன்றா? அல்ல, பல. தந்தையார் முடிக்காது விட்ட சிலையைப் பற்றியும் கேள்வியுற்றிருந்தான்.

அரசன் சிங்காதனத்தில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான். அரண்மனை முழுவதும் பளபளப்பான சலவைக் கற்களால் நிறைந்திருந்தது. தூண்களிலும் சுவர்களிலும் சித்திர வேலைப்பாடுகள் தென்பட்டன. விளக்குகள் கம்பீரமாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன, சிஙகாதனத்திற்கு இருபது கெஜத்திற்கு முன்னால் வனப்பு மிக்க நடனமேடை ஒன்று தென்பட்டது.

பல்வேறரசர்கள் அமர்வதற்கும் மந்திரி பிரதானியர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும் பல ஆசனங்கள் அவரவர்க்குரிய மதிப்போடு விளங்கின. மந்திரிகளும் மற்றும பலரும் வீற்றிருந்தனர், வாயில்காப்போன் வந்து "வாழிய, வேந்தே! தங்கள் ஆயனர் சிற்பியின குமாரர் குமரனும ஈண்டுவந்துள்ளார். தங்களைக் காணவேண்டுமாம். தஙகளுத்தரவு" என்று உரைத்து, அரச ஆக்ஞையைப் பெற்று, அவனை அழைத்து வந்தான்.

இளைஞன் :—"அரசே, தங்களைக் காண அலைகிறேன், மகாப் பிரபோ!"
அரசன :—ஆம் குமாரா நீ கொண்டு வந்துள்ள செய்தி யாது?
இளைஞன் :—என் தந்தையின் சிலையை முற்றுவித்தே காண்பிப்பேன்.
அரசன் :—அங்ஙனமாயின் இரண்டு திங்களுக்குள் முடித்துத் தருக.
இளைஞன் :—தங்கள் ஆக்ஞை; அரசே!

ஓர் திங்களும் கழிந்தது. பூர்ணச்சந்திரன் தன் வெள்ளொளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். அக்குமரன் அப்பொழுது வெளியே உட்கார்ந்து எதையோ ஆழயோசித்துக் கொண்டிருந்தான். "அடுத்த திங்களுக்குள் வேலை பூரணமாக வேண்டும்" என்று அவன் மனம் அவனுக்கு உணர்த்தியது.

அவன் எழுந்து சென்று அவன் தகப்பனைப்போல் வேலையில் முனைந்தான். முகம் வெகு பிரகாசமாய் தோன்றிக் கொண்டிருக்கையில்; என்ன? வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழியுடைவது போல் அது பிளவு'படுகிறது. விளக்கு அணைந்தது. அவன் உள்ளம் உடைந்தது.

அவன் எழுந்தான்! சென்றான்! மறைந்தான். அவன் எங்கே? அவன் தான் அம்முனி.

உயிரைத் துறந்த தந்தை செய்தது தியாகமா? கலைக்காக உலகையே துறந்தது தியாகமா?

கோ. ஆண்டாள்.
5ம் வடிவம். பி. பிரிவு.

என் கதை

சிறுமிகளே, நான் யார் தெரியுமா? உலகை ஆளும உலோக அரசர், பாண்டவர்களைப்போல ஐவராவர். அவருள் யான் வீமனைபபோல விளங்குபவன். என் நிறம கரியதே ஆயினும என் உபயோகம் பெரியதும் போற்றத்தக்கதுமாகும். யான் இல்லாவிடில் நீங்கள் திண்டாடிப்போவீர்கள். ஏழை, பணக்காரன் என்ற வித்தியாசமின்றி எல்லார்க்கும் பயன்படுபவன் யான்; விலையின உயர்வையும் பளப்பளப்பான மஞ்சள நிறத்தையும் கருதி, அந்தப்பையனை நீங்கள் மூக்கிலும் காதிலும் அணிந்து கொண்டாலும் உபயோக மிகுதியை ஓர்ந்தால் எனக்கு அவன இணையே ஆகான். "உலோக அரசன்" என்ற பட்டம் எனக்கே உரியது.

நான் பூமியின் அடிப்பாகத்தில் கல், மண், கந்தகம் என்னும் என் நண்பர் மூவருடன் கலந்து உறவாடிப் புதைந்து கிடந்தேன். என்னுடைய உபயோகத்தைக்கண்ட மாந்தர் என்னையும என் நண்பருடன் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து ஒரு பெரிய பாண்டத்தில் இட்டு, உலையில் வைத்துக் காய்ச்சினர். கந்தகம என்னும என் ஆருயிர் நண்பன சூட்டுக்கு அஞ்சி ஆவியாய மறைந்தான். மற்ற இருவரும் பயந்து நடுநடுங்கி என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டனர். தொழிலாளிகள் அப்போதும் அவர்களை விடாமல எனனிடத்திலிருந்து பிரித்து விட்டார்கள். நட்பைப்பிரித்த பாவம அவர்களைச் சேரட்டும என்று நானும வாளாவிருந்தேன்.

பலவானுக்கு பயம் ஏது? யான் தனியனாயினும் தளராத வலிமை படைத்தவன். அவர்கள என்னைக் காய்ச்சி உருக்கி, அடித்து, ஒடித்து மடித்துச் செய்த துன்பங்கட்கெல்லாம் யான் ஈடு கொடுத்தேன. யான் வல்லாளனாய இருப்பதைக் கண்ட அவர்கள என்னை மெச்சி, கைவிடாமல் கையாளலானார்கள். என் நிறம் கருப்பாய இருப்பதற்கு யான் பலமற்றவனாகவும் இருந்திருப்பேனாயின் எவர் தான் என்னை மதிப்பார்! தொழிலாளிகள் என்னைப பல முறைகளால் காய்ச்சி வார்ப்பு இரும்பு, எஃகு, தேன் இரும்பு எனப் பலவகையாக்கினர். அந்நாள் முதல் யான்

இவ்வகைகளில் பல விதமாகப் பயன்பட்டு வருகின்றேன். விளக்குக் கம்பங்கள், தண்ணீர்க்குழாய்கள், தூண்கள் விட்டங்கள் முதலான பல உறுதியான பொருள்களும் என்னால் இயன்றவையே. யான் எத்தனை பெரிய ஆறுகளின் குறுக்கே பாலமாய் நின்று பயனளிக்கிறேன் தெரியுமா? அரம், இரம்பம், உளி, கத்தி, கத்திரிக்கோல், சம்மட்டி முதலான கருவிகள் என்னாலே அமைந்தனவாம். கேடயம், ஈட்டி, வாள், பீரங்கி முதலிய போர்க்கருவிகளும் என்னால் செய்யப்படுபவையே. கரண்டி, சட்டி, 'கெட்டில்' முதலிய வடிவங்களில் யான் இல்லந்தோறும் வாசம் புரிகின்றேன்.

அரத்தால் அராவப்பட்ட என் பொடிகளைக் கொண்டு வைத்தியர்கள் 'அயச்சிந்தூரம்', 'அயத்திராவகம்', என்னும் மருந்துகளை செய்கிறார்கள். இந்த உருவில் நான் உங்கள் வயிற்றுள்ளும் சென்று இரத்தத்தைச் சுத்தப்படுத்தி நல்ல பசியை உண்டுபண்ணிப் பலம் தந்து நன்மை புரிகின்றேன்." இளைத்தவன் இரும்பைத்தின்னக்கடவன்! என்னும் பழமொழியால் நீங்கள் என் சக்தியை அறிந்து கொள்ளலாம். தண்ணீர் என்ற அயோக்கியன் ஒருவன் மட்டும் எனக்கு உடன் பிறந்த விரோதியாய் இருக்கின்றான். அவனிடத்தில் யான் அகப்பட்டு விடுவேனானால் என் பலத்தையும் உருவத்தையும் சிதைத்து விடுவான். ஆனால் அவனிடமிருந்து தப்பவும் "வார்னிஷ்" என்ற போர்வை எனக்கு உண்டு. யான் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளுக்கு இணையாவேன்.

"ஜாம்ஷெட்பூரில்" யான் கட்டியுள்ள தொழிற்சாலையைப் பாருங்கள்! அந்த அறிஞர் டாடா ஒருவரே என் பெருமையை உணர்ந்து பயன் பெற்றார். அந்தோ! அந்தப் "பொன்" என்னும் பையன் நான் ஏதோ தற்பெருமை பேசி, தம்பட்டம் அடிக்கிறேன் என்றும் அவனுக்கு நான் நிகராகேன் என்றும் இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் நகையாடுகிறான். அவனை நீங்கள் நம்பாதீர்கள். அவன் உங்களைத் தக்க வேளையில் கைவிட்டு விடுவான். சமயத்திற்குக் கையிலிருந்து நழுவி ஓடி விடுவான். அவன் செய்யும் ஜாலங்களைக் கண்டு ஏமாறாதீர்கள்.

By J. Philomena, Form V. A.

உழவும் உழவனும்

தொழில்களிலே சிறந்தது உழவெனில், உழவனுக்கு ஒப்பானவர் யார்? யாருமில்லை, ஏனெனில் "பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு". உழவன் இருப்பதால் தான் தரை பச்சென்று தோன்றுகிறது. உலகின் வயிறு காயவதில்லை; தண்ணென்றிருக்கிறது. அதன் முகத்தில் வாட்டம் தோன்றவில்லை. ஒளி ஓட்டம் தோன்றுகிறது. உடலில் தளர்ச்சி தோன்றவில்லை, கிளர்ச்சி தோன்றுகிறது. மூப்பின் குறி இல்லாமல், இளமையின் குறி தாண்டவம் ஆடுகிறது. உழவனே உலகின் உயிர் நாடி. அவன் உழைக்கிறான், உண்டாக்குகிறான்; உண்டாக்கி உலகிற்கு உதவுகிறான். அவன் ஊட்ட உய்யும் உலகு. பஞ்சத்தை எதிர்க்கும் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த வீரன் அவன் தான். அவனிடம் தான் அப்பேயை ஓட்டும் கருவி (கலப்பை) இருக்கிறது. பார் முழுவதும் அவன் ஏர் முனையில் இருக்கிறது. அவனை உலகம் போற்றிப் புரத்தல் செய்யின் உலகம் உய்யும் வழி ஏற்படும்.

நம் நாட்டிலே உழவு நன்கு நடைபெறவே இல்லை. உழவன் ஓட்டாண்டியாய் இருக்கிறான். நிலத்தைச்சீர் செய்ய அவனிடம் பணமேது? தக்க கருவியேது? தினமும் காலையில் எழுந்து கலப்பையை எடுக்கிறான்; தள்ளாடி நடக்கும் தனதிரு மாடுகளையும் தட்டித்தட்டி வயலுக்கு ஓட்டிச் செல்லுகிறான், அவற்றைத் தள்ளிக் கொண்டும், கூவிக்கொண்டும், கலப்பையால் கோடுபோட்டுக் கொண்டு நிலத்தை வலம் வருகிறான். பின்பு விதைத்து விடுகிறான். கிணறு வைத்திருந்தால், நாளெல்

ஸாம் மாய்ந்து மாய்ந்து நீர் இறைப்பான். பின்பு புற்பூண்டு புதர்கள் செழிப்பாய்ப் பயிரைக் காட்டிலும் ஓங்கும்; பூச்சியும் இறங்கும். விவசாய இலாகாவில் குறைந்த விலைக்குப் பூச்சி போக்கும் மருந்து கிடைக்குமென்று ஏழெட்டு முறை நடையாய் நடப்பான். பரிதாபம்! பூச்சி தின்றது போக மிகுந்ததில் கிடைத்த பத்தரை மரக்கால் நெல்லைத் தனக்கு எடுத்துக் கொண்டு, வைக்கோலை அவன் கணக்காக மாடுகளுக்குப்போடுவான். இதற்குள் அவனுடல் ஓடாய் ஒடுங்கிவிடும், வேலையில் சோர்ந்துபோவான்.

செல்வர்களே! உங்கள் முதலை அடக்கமாகச் சேமநிலையத்தில் சேமித்து வைத்துப பயனென்ன? நீங்களும் தீவிரமாக உழவில் ஈடுபடுங்கள், கூட்டுறவு முறையில் பயிர் செய்ய முயலுங்கள், பயிலுங்கள். இந்தியா எங்கும் இப்படியே செய்யுங்கள், தேவையானதைப் பற்றி அரசாங்கத்தாரிடம் கேளுங்கள. அரசாங்கமும் கொடுக்கவே காத்து இருக்கிறது. ஆங்காங்கே ஊற்றுள்ள இடங்களில் கிணறுகளை வெட்டுங்கள். மின்சாரத்தால் நீர் இறைக்கும இயந்திரத்தை வைத்து நீர் இறையுங்கள; அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து நிலத்தை உழும் இயந்திரத்தை வாங்கி, ஆழ உழுங்கள். பயிரிடுஙகள், மேனுட்டுப பயிர் முறைகளைக் கையாளுங்கள். தக்க வேளைகளில் ஆவன புரியுஙகள். இதற்கு ஏழைக் குடியானவரை ஏராளமாகப் பயன் படுத்துங்கள்.

நம் நாடு நலமுறும். கி. பொன்னம்மாள்

ஆறும வடிவம். பி. பிரிவு

தேனீத் தொழில்

குடிசைத் தொழிலிலே விவசாயிகளுக்கும், பிறர்களுக்கும் அதிக வருவாய் தரக்கூடிய தொழில்களுள் தேனீ வளர்த்தலும் ஒன்ருகும. தேன் என்று கூறும் போதே நம நாவில் நீர் ஊறுகிறது; இதைபபோலவே தேனீத் தொழில் என்னும் போதே அது லாபமும், இன்பமும தரும் தொழில் என நமது நாடு பின்னெரு காலத்தில் உணரும் என்பதை நான் நம்புகிறேன. இத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள அதிகச் சிரமமில்லாமல் செயயக்கூடும. இதற்கு அதிக முதலும் தேவையில்லை. வெளி நாடுகளில் அனேக விவசாயிகளும, மற்றும் பலரும் இத்தேனீ வளர்ப்புத் தொழிலால் ஏராளமான வருவாயையும், லாபத்தையும் அடைந்துள்ளனர் என்று பலவாறு அறிகின்ருேம்.

பூஞ்சோலைகளும், முப்போகம் விளை நிலங்களும், வளம் செறிந்த நெடிய மலைகளும், அடர்ந்த வனங்களும சூழப்பெற்ற நம நாட்டில் இத்தொழிலுக்கு அதிக வசதியிருக்கின்றது. இவ்விடங்களில் எண்ணிறந்த பூக்கள் உள்ளன. இப்பூக்கள் சொரியும் தேனைச் சேகரிக்க நாம் முற்பட்டால், நமமிடம் செல்வம் சேரும என்பது திண்ணம். இயற்கை அன்னை அளிக்கும அமுதத்தை அடைய வழியன்றி யல்லவோ நாம் இருக்கின்ருேம். தேன் எங்ஙனம உடல் நலம் பெருகி, பிணியைப் போக்குகின்றதோ, அஙஙனமே தேனீத் தொழில் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கி, வறுமைப் பிணியை அகற்றுகின்றது.

நமது நாட்டிலே இயற்கையாகத் தேனீ வைக்கும் அடையை எடுத்துத் தேனீ முட்டைகள, குஞ்சுகள் முதலியவைகளை நசுக்கி, கசக்கிப் பிழிந்து தான் தேன் எடுக்கிருர்கள். அம்முறை அநாகரீகமானது. தேனீக்களை நமது தோட்டங்களிலேயே வளாத்து, அவை சேகரிதது வைக்கும தேனிற் பெரும்பகுதியை அவைகட்குச் சிறிதும் வருததமுண்டாகாதபடி எடுத்துக்கொள்வதே சிறந்த முறையாகும். தேனீக்களில் சிறந்தவற்றையே, அதாவது நிரம்பத தேனைத் தரும் தேனீக்களையே வளர்த்தல் வேண்டும.

தேனீக்களை வீட்டில் வளர்க்க வேண்டுமானால் அதற்காகத் தேன் கூட்டைத் தயாரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு தேன் கூட்டிலும் ஒரு இராணி ஈ இருக்கும். மேலும் வேலை செய்யும் தேனீக்கள், சோம்பேறித் தேனீக்கள் என இரண்டு வகையான தேனீக்கள் இருக்கின்றன. வேலை செய்யும் தேனீக்களே தேனைச் சேகரிப்பவை. மற்றவை சேகரிக்கும் தேனைக் குடிப்பவை. இராணி ஈ தான் கூட்டுக்கு மிக முக்கியமானதும், ஆதாரமானதுமாகும்.

முன்பு இக்கூடுகளிலுள்ள அடைகளைப் பிழிந்தே தேன் எடுத்து வந்தார்கள். இப்போது தேன் எடுப்பதற்காக ஒரு கருவியை உபயோகிக்கிறார்கள். அக்கருவியில் தேன் அடையை வைத்து, அதில் வைத்திருக்கும் கைப்பிடியைச் சுற்றினால் தேன் அடையிலுள்ள தேன் அக்கருவியின் அடியில் சேருகிறது. அதை எளிதில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். தேனீயை வளர்த்தால் அதை நாள்தோறும் கவனமாகப் பாதுகாக்க வேண்டும். ஏனெனில் தேனீக்களுக்கு மிகக்கொடிய சத்ருக்கள் எறும்புகள். இவை அக்கருவியில் உள்ள தேனை எல்லாம் அருந்தி விடுகின்றன. ஆகையால் தேன் கூட்டில் எறும்பு ஒன்று கூடப் போகாதவாறு கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அரசாங்கத்தாரும், தேசபக்தர்களும் இத்தொழில் நம நாட்டிற்கு ஏற்றது எனக் கண்டு, ஆங்காங்கே தேனீத் தொழிற் பண்ணைகளை வைத்து ஆராய்ந்து வருகின்றனர். இவ்வரிய தொழிலுக்கு முதலும் இல்லை, செலவுமில்லை. ஒருவன் இத்தொழிலைக் கருத்துடன் செய்வானேயானால் அவன் இதன்மூலம் ஆண்டொன்றுக்கு நானூறு, ஐந்நூறு ரூபாய் சம்பாதிக்கலாம். ஆகவே இது நம நாட்டு விவசாயிகளுக்கு ஜீவாதாரத் தொழில் என்றாலும் மிகையாகாது. இவை தவிர அவன் தேனீக்களிடமிருந்து ஊக்கம், சுறுசுறுப்பு, ஒழுங்கு, தற்காப்பு, சிக்கனம் போன்ற நற்பண்புகளை பெறலாம்.

நம நாட்டில் பற்பல இடங்களில் பலர் ஆசிரமங்களையும், சங்கங்களையும் அமைத்துக் குடிசைத் தொழில்களை விருத்தி செய்துவரும் வசதிகளைப் பற்றியும், அவற்றின் அனுகூலங்களைப் பற்றியும் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்து வருகின்றனர், படித்த ஆண், பெண்கள் யாவரும் நம் நாடு மிக விரைவில் முன்னேற்றமடைந்து. உலக நாடுகளிடையே முதன்மை நாடாக விளங்குமென்பது திண்ணம். இத்தொழிலும் தேசத்தொண்டில் ஒன்றாகக் கூறப்படும். ஆகவே வருங்காலப் பெருவாழ்வில் உள்ள ஆண் பெண் என்ற இருதிறத்தாரும், இதைப்போன்ற தொழில்களை அறிந்து, அதில் ஈடுபட்டுச் செய்வது தேசத்தின் நலனேயாகும்.

பேராசை பெருநஷ்டம்

ஒரு ஊரில் ஒரு பேராசைக்கார அண்ணாமலை இருந்தான். அவன் பணத்திற்காக எதற்கும் உட்படுவான் என்று அறிந்த ஒரு வெளியூரான் ஒருவன், அவனிடம் சென்று "ஐந்து மைல் தூரத்தில் ஒரு பாம்புப் புற்று இருக்கிறது. அதைப் பல ஆண்டுகளாக ஜனங்கள் வணங்கிக் காணிக்கை செலுத்தி வருகிறார்கள். ஆகையால் அதில் நிறையப் பணம் இருக்கும்" என்று சொன்னான். அப்படியானால் புற்றைக் கலைத்து அதை நீ எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாதா என்று கேட்டான். அண்ணாமலை "புற்றைக் கலைத்தால் கண்கள் போய்விடாதா?" என்றான். "இதெல்லாம் மூடப் பழக்கங்கள்! சரி, இதை யாரிடமும் சொல்லாதே என்று ஐந்து ரூபாயை அண்ணாமலை அவனுக்குக் கொடுத்தான்.

மறுநாள் காலை அண்ணாமலை பத்து கூலியாட்களுடன்போய் அந்தப் புற்றைக் கலைத்து பாம்புகளையெல்லாம் துரத்தச் செய்தான். ஆனால் அதில், ஒரு பாம்பு ஒரு கூலியாளைக் கடித்து விட்டதால் அவனுக்கு நஷ்டஈடு கொடுத்தான்.

அதில் ஏறக்குறைய மூன்று ரூபாய்க் காலணாக்கள் தானிருந்தன. வெளியூரா னுக்கு கொடுத்ததற்கும், கூலியாளின் பரிசாகக் கிடைத்தது மூன்று ரூபாய்தான்! இந்தத் தோல்வி அண்ணாமலைக்கு நல்ல புத்தியைக் கற்பித்தது. ஆகையால் நாம் கிடைத்தது போதுமென்றிருத்தல் வேண்டும். மேலும் தேவை என்னும் ஆத்திரக் குணத்தை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். பேராசைப்பட்டால் பெரு நஷ்டம் உண்டா கும் என யாவரும் அறிதல் அத்யந்த அவசியமாகும்.

By C. Sabina, IV Form B.

நட்பின்பம்

நாம் அடையக் கூடிய இன்பங்களில் நட்பின்பம் போல அரியது ஒன்றுமில்லை. துறக்க இன்பமும் இதற்கு நிகராகாதென்பர். நாம் மேற்கொண்ட செயல்களுக்கு நண்பர் பெருந்துணையாவார். ஆனால் பண்புள்ள நண்பர்களையே நாம் பற்ற வேண்டும். நிறைகுண நண்பர் நட்பு வளர் பிறை போல் வளரும். அது கரும்பை நுனியினின்று தின்றாற் போலிருக்கும். புல்லர் நட்பு தேய்பிறை போலும் கரும்பை அடியிலிருந்து தின்றாற் போலுமிருக்கும். அருட்பெரியார்கள இயற்றிய நூல்கள் கற்கக் கற்கப் புதுப் புது நயமும, பயனும் அளிப்பன போலப் பண்புடையார் நட்பும பழகப் பழக இனிதாகும. இத்தகைய நண்பர் உடனுறைந்து அடிக்கடிக் கூடிப் பழகுதல் வேணடாம்; அவர் உள்ளம் ஒனறு பட்டு எங்கிருப்பினும் அன் புணர்ச்சி மிகுந்து கொண்டிருக்கும். புணர்ச்சியினும் உணர்ச்சியே நட்பை உறு திப்படுத்தும். கேவலம் நகையுடன் புகழ் மொழிகளால் ஒருவரையொருவர் துதி செய்வது நட்பன்று. வெறும் வாய்ப் பந்தலாற் பயனில்லை. நெஞ்சில் அன்பிருக்க வேண்டும். உள்ளொன்றி மனமகிழப பழகவேண்டும். அறவழி தப்பி மிகை செய்தால் நன்றாக இடித்துப் புத்தி சொல்லி நல்வழியில் திருப்புதலே நட்பின் கடமை.

அழி செயல்களினின்று நீக்கி நல் வழியில் நடக்கச் செய்து நண்பனுக்கு ஒரு கேடுற்றபோது, தனக்கு வந்த துன்பமென்று தானும் வருந்தி, அவையில் ஆடை அவிழ்ந்தால் உடனே அதை எடுத்து உடுத்திக் கொள்ளக் கை எப்படிப் பாயுமோ அபபடி நண்பனுக்குற்ற இடுக்கணைத் தீர்ப்பதே உண்மையான நட்பின் இலக் கணம். நட்பின் அரியணை எஙகுளது? எவ்வித வேறுபாடு மின்றி அனபும் அறமும் நிலையாக ஊனறித் திணமை பெறும் உள்ளத்தில் நட்பெனனும் அரசி வீற்றிருப்பாள. அந்த அன்பு சேர்க்கையில் முகமன், அறிமுகம என்பன இரா. பின்னால் வருத்தத்தைத் தரக்கூடிய உள்ளஞ் சிறுகும காரியங்களைச் செய்ய வேண்டாம். அல்லவிற் கை விடடோடும் நண்பரைக் கொள்ளற்க, கெடுங் காலைக் கைவிடுவார் நட்பை நினைத்தாற் கூட நெஞ்சு சுடும். அத்தகைய மூடர் நட்பை ஒரேயடியாக ஒழிபபதே ஒருவருக்குப் பெரிய ஊதியம். நேசஞ் செய்த பின் மோசஞ் செயபவரின் நட்பு பெருகுவதினும் அருகுதல் நன்று. அததகையோர் பயனிருந் தால் நயப்பர். கையிலைத்தாள விட்டு நீப்பர். கைபபொருள பற்றும் தீயர்க்கும், வஞ்சனையாகத் திருடும் கள்வர்க்குமே அவர்களை ஒப்பிடலாம்.

போர்க்களத்தில் வீரனைத் தாங்காது ஓடும் குதிரையால் என்ன பயன்? அத்தகையோர் நட்பை விடத்தனிமை நல்லது. சேர்க்கையால் நன்மையும், தீமை யும் நடததையில் பிடிபடும. ஆகையால் மாசற்ற நல்லோரை நாடவேண்டும். தகுதியறறவர் நட்பை ஏதேனும் கொடுத்தாயினும களைந்தெறியல் வேண்டும். ஆராயந்து கொள்ளாத கேண்மை உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியும். ஒரு தரம் பழகிவிட்டால் அப்பழக்கம விடுவது கடினமாகும. ஆதலால் பழகுமுன்பே, சேர்க்கைக் குணம், ஒழுக்கம், குடிப்பிறப்பு முதலியவைகளையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்தே ஒருவருடன் பழக வேண்டும. நற்குடியில் பிறந்து நல்லொழுக்கம் நிறைந்து நல்லறிவு செறிந்து கிடக்கும் உத்தமர் நட்பினை ஏதேனும் கொடுத்தா

வது கொள்க. தீய வழியில் நடந்தால் அவ்வழியினின்று நல் வழிக்குத் திருப்பும் நல்லாற்றல் கொண்ட அறிவாளர் நட்பை ஆராய்ந்து பற்ற வேண்டும். நமக்குக் கேடுற்ற காலத்து உதவி செய்வோரே நண்பர். கேடு, நட்பை நீட்டி அளக்கும் அளவுக்கோல். அதனால் உண்மையான நண்பரை அறியக் கேடும் நன்மையாகிறது. புல்லியர் கேண்மை எய்தலில் எய்தாமை நன்று. பேதையார் நெருங்கிய நட்பை விட அறிவாளர் பகைமை கோடிப் பங்குமேல். வணக்கம் செய்து இலக்கணமாகப் பேசினாலும் நம்பவேண்டாம். வில் வணங்குவதற்கு எதற்காக? அம்புத் தெறிக்கவே யன்றி வன்பு தெறிக்க அன்று. பகைவர் சொல் வணக்கம் வில் வணக்கம் போன்று தீங்காகும்.

By R. Sundari Form VI B.

மாந்தர் இயல்பு

நாம் சொல்வதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை போன்று பற்பல செய்திகளைப் பற்றி விவாதிக்கிறோம். ஆனால் அவற்றைச் செயலாற்றுதல் இல்லை. அதாவது மேடைப பிரசங்கிகள "சுய நலம் விழ வேண்டும். பிறருக்காகத் தன் உயிரையும் கொடுக்க வேண்டும்", என்று சிங்கம் போன்று கர்ஜனை செய்து விட்டுப பிறருடைய தியாகம் தனக்கு எவ்விதத்தில் பயன்படும என்று மேடையை விட்டு இறஙகுகையிலேயே நினைத்ததற்கு ஒப்பாகும். நம்முடைய பேச்சுத்திறன் மட்டும் மிக்கப பிரமாதமாக விளங்குகிறது. இதற்கு மூல காரணம நம்முடைய வலியற்ற மூளையே என்று தயங்காது கூறத் துணிவேன் என்பது உறுதி.

நம் இளைஞர் பலசாலியாகத் திகழ்ந்து, கடவுளினது திருப்பாதத்தை அடையப பொய்யாமொழிப்புலவர் எழுதியுள்ள திருக்குறளைப படித்தால் மட்டும் பயன் பெறமுடியாது. அதாவது நாம் கால் பந்து ஆடியதன் பொருட்டு இன்ப லோகமாகிய சுவர்க்கத்தை அடைய முடியாது. நன்கு குறளை கற்றவர் ஆராய்ந்து அதன்படி நடப்பவர் மிகச் சிறந்த உடலமைப்புடன் திகழக் கூடுமென்பது திண்ணம.

உலகத்தை உண்டாக்கிய சக்தியை யுடைய இறைவனின் பேராற்றலாலும், பேரறிவாலும் உலகம் உய்வதை நம் கண் கூடாகக் காண்கிறோம். என்பதை உணர்ச்சி மிக்க இரத்தத்தினது உதவியால் உணர முடியுமென்பது உண்மையே. நாம் மக்கள என்ற கருத்துடைய தற்காலத்தில் வாழும் மக்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படும மக்களே குறளின் தத்துவத்தையும, அருட்பாக்களில் ஆராய்ந்து தெளிந்து கூறுகின்ற ஆத்மாவின் பெருமைகளையும் இன்னும் தெளிவாக உணரக் கூடும் என்பதை மிக்க ஆராய்ந்தறிந்தே கூறுகின்றேன்.

By K. Muthulakshmi. Form VI B.

நண்பன் :—டேய் சோமு உங்கப்பா நேற்றுச் சந்தைக்குப் போயிருந்தாரே! உனக்கு என்னடா வாங்கி வந்தார்?

சோமு :—போடா, என்னை அடிக்க 2 பெல்ட்டும் 1 பிரம்பும் தான் வாங்கி வந்தார்.

*   *

ஐ. நா. இயக்க தினக் கொண்டாட்டம்

இவ் விருபதாம் நூற்றுண்டில் உலகம் நாகரிகப் பாதையில் நன்கு முன்னேறி, நவீனமாகத் திகழ்கினறது. இக்காலத்திலும் உலகில் நீங்காதுள்ள சில குறைகளை நீக்க ஐக்கிய நாடுகள் சங்கமொன்று உலக நாடுகள் யாவுங்கூடி நிறுவியுளளமை யாவரும் அறிந்ததே. கி. பி. 1920ல் நிறுவப்பட்ட சர்வதேச சங்கம் (Legue of Nation) சில முக்யக் குறைகளால் தோல்வியடைந்துவிடவே அதன் நோக்கத்திற்கு மாருக இரண்டாம உலகப் போர் மூண்டெழுந்தது. இதன் தீஙகுகளைக் கண்ணுற்ற அமெரிக்க ஆங்கிலத் தலைவர்கள் உலக அமை தியைக் காக்க ஒன்று கூடி மகத்தான 'அட்லாண்டிக் சாஸனத்தை' வெளி யிட்டனர். போர் முடிந்ததும் 1945ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 24ந் தேதி உலகின் 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டதாய் ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம் ஸ்தாபிக்கபபட்டது.

உலக நட்பை வளர்த்தலையும், உலக மக்கள் க்ஷேமத்தையும், உலக அமை தியைப் பாதுகாத்தலையுமே முக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இச் சங்கம் நாளொரு மேன்மையும், பொழுதொரு சீர்திருத்தமுமாக ஆற்றி வந்து, இன்று 60 நாடுகளை அங்கத்தினராகக் கொண்டு, கடந்த ஆண்டுகளில் உலக அமை தியைக் காக்க பல அரும் பெருந் தொண்டுகளாறறி வந்துள்ளது. எனவே பிரதி ஆண்டும் அக்டோபர் மாதம் 24ம் தேதி உலக அமைதியைக் காக்க ஏபறபட்ட ஐ. நா. சங்க ஸ்தாபன தினமாக உலகமெஙகும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவ்வாறே 1951ம் ஆண்டு அக்டோபர் 24ம் தேதி எம் பள்ளியில் நடந்த இத் தினக் கொண்டாட்டம் குறித்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

அன்று காலை 10 மணிக்கு மாணவிகளைப் பள்ளியின் திறந்த வெளிப்புறத் தில் கூடச் செயதனர். வழக்கமான பிரார்த்தனைக்குப பின்னர், மாணவிகளமர்ந் ததும், எமது தலைமை ஆசிரியை ஸ்ரீமதி. V. செல்லம்மாள் அவர்கள் ஐ. நா. சங்கத்தைப பறறியும், அதன தினம் அன்று ஏன் கொண்டாடப்படுகிறது, அதன் வரலாறு, அதன் தொண்டுகள ஆகியவற்றைப் பற்றியும ஒரு சிறு முன்னுரை வழஙகினர். பினனர் பின் வரும மாணவிகள ஐ. நா. சஙகததின 6 அங்கங்களைப் பற்றியும், இதரக் கமிஷன்களைப பற்றியும் விரிவாக எடுத் துரைத்தனர்.

S. Padma (VI B) ஐ. நா. சங்கச் சரித்திரம்
A. R. Alamelu (VI C) பாதுகாப்புச் சபை, பொதுச் சபை
A. D. Akilandam (VI C) பொருளாதார சமூகச் சபை
T. K. Kalyani (VI B) தர்மகர்த்தா சபை, கமிஷனகள், பன்னாட்டு நீதி மன்றம
K. S. Jayalakshmi (VI B) காரியாலயம்
B. N. Gowri (VI B) சங்கம் ஆற்றியத் தொண்டுகள்

இனிய எளிய தமிழில் சமூக நூல் ஆசிரியை உதவியுடன் நல்ல குறிப்பு களுடன் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அவர்கள சொற்பொழிவுகளினிறுதியில் உலக ஒற்றுமை, அமைதி, க்ஷேமத்திற்காக வருஙகால மக்களாகிய நாங்களும் எங்களா லாவன செய்ய உறுதி கொண்டு, அச் சங்கப் பணிகளைப் போற்றி அது மேலும் நலம்பெற்று நீடு வாழப பிரார்த்தித்தோம். 11 மணி சுமாருக்கு இக் கூட்டம் முடி வுற்று மாணவியர் வகுப்புகட்கு மீண்டனர்.

மாலை 3 மணி முதல் 4 மணி வரை ஒவ்வொரு வகுப்பினின்றும் தேர்ந்த சில மாணவியர் "உலக சமாதானப் பணிகளில் மாணவியரின் பங்கு" என்பது பற்றி எழுதவேண்டிய கட்டுரைப் போட்டியிற் கலந்து கொண்டனர். அக் கட்டுரை களுள் தமிழில் G. பாமதி (VI C) யுடையதும், தெலுங்கில் A. சசிரேகா (VI D) யினுடையதும் பரிசுக்குரியனவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

அன்று எம் பள்ளியில் நடைபெற்ற இப்பெரும கொண்டாட்டத்தைப் போன்றே உலகு எங்கும் ஆங்காங்கு இன்னும் விமரிசையாக இத் தினம் கொண்டாடப்பட்டு, பிரதிகளைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டனவெனச் செய்திகள் வெளி வந்தன நல்லறிவிலும், நாகரீகத்திலும மேம்பட்டு விளஙகும தற்போதைய நவீன உலகம் அமைதி, நட்பு, க்ஷேமம கொண்டு வாழத் தோன்றியுள்ள இச் சங்கம் அதன் இடைவிடாத உழைப்பால்; உயரிய உழைப்பால் அதன லட்சியம உலகில் பரிபூரணமாக நிறைவேறு ாக!

By A. D. Akilandam,

பட்டாசு வேண்டாம்

இராமலிங்கம் செட்டியார் அந்த ஊரிலேயே பணக்காரர். அந்த ஊரில் நிலங்கள் பல அவருக்குச் சொந்தமாய இருந்தன. அவருக்கு ஒரே ஒரு பையன் இருந்தான். அவன் பெயர் சோமு.

சோமு மிகவும் கெட்டிக்காரன்; தான் பணக்காரன் என்ற கர்வம் அவனுக்குக் கிடையாது. அவன் வகுப்பிலேயே முதலாவதாக இருந்தான். ஆனால் அவனிடம் சிறிது பிடிவாத குணம உண்டு. அவனுக்குப் பட்டாசு சுட வேண்டும் என்று வெகுநாளாக ஆசை. அவன தன் தகப்பனரைப் பட்டாசு வாங்கித் தாருங்கள் என்று கேட்டால், அவர் "நீ சிறு பையன். உனக்குப் பட்டாசு சுடத் தெரியாது என்று கூறிக் கொண்டே வந்தார்.

தீபாவளிக்கு இன்னும் ஐந்து நாட்களே இருந்தன. சோமு தன் தகப்பனரிடம் சென்று எனக்கு யானை வெடி, எலெக்டிரிக் பட்டாசு எலல்லாம் வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டான். அவன் தகப்பனர் வழக்கம்போல் "நீ சிறு பையன் உனக்கு பட்டாசு சுடத் தெரியாது" என்று கூறினர். சோமு பிடிவாத குணமுள்ளவனகையால் அழ ஆரமபித்து விட்டான், தன் பையன் அழுவதைப் பார்க்க அவன தகப்பனரால் சகிக்க முடியவில்லே. ஆதலால் அவர் நான் உனக்கு நிறையப் பட்டாசு வாங்கித தருகிறேன் என்றார்.

தீபாவளிக்கு முதல் நாள் சோமு படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அன்று தான் சோமுவின் தகபபனர் அவனுக்குப் பட்டாசுகளெல்லாம் வாங்கி வந்திருந்தார். சோமு அதிலிருந்து யானை வெடி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு தெருவிற்கு சென்று அதன் திரியில் நெருப்பை வைத்துவிட்டு ஓடி வந்துத் தன் வீட்டில் நின்று கொண்டு பார்த்தான். சிறிது நேரமாகியும் அது வெடிக்காததால். சோமு அதனருகிற சென்றான். அவனருகில் செல்வதற்கும் வெடிப்பதற்கும் சரியாயிருந்தது. அது அவன மேல் வெடித்தது. உடனே அவன் பயந்து அம்மா! அபபா! எனறு கதறினன்.

அப்போது காலே மணி 4½ தீபாவளியாச்சே என்று அவனே எழுப்ப அவன் தந்தையும், தாயும வந்து கொண்டிருந்தனர். அவன் கத்தியதைக் கேட்டு, என்னடா, கத்துகிறாய் என்றனர். அப்போது சோமு கண்களைத் துடைத்துப் பார்த்தான். அவனெதிரில் அவன பெற்றோர் நின்றிருபபதையும், தான் படுக்கையிலிருப்பதையும் பார்த்த அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அப்பொழுதுதான தான் கண்டதெல்லாம் கனவென்று தெரிய வந்தது. பிறகு அவன தான கண்ட கனவைக் கூறி எனக்குப் பட்டாசு வேண்டாம; மத்தாப்பே போதும் என்று கூறினன்.

அன்று தீபாவளி. சோமு எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம செய்து, உணவு அருந்திவிட்டு, சில்க் புஷ்கோட்டும், நிக்கரும அணிந்துகொண்டு, கையில் மத்தாப் பூபபெட்டியுடன் தன வீட்டு வாசலில் நின்று கொளுத்தி ஜோராகக் கழித்தான் தீபாவளியை.

By S. Rajeswari IV Form B.

தீபாவளிப் பரிசு

ராமுவின் தகப்பனார் வெளியூருக்குச் செல்கிறார். ராமுவும் அவன் தங்கை பானுவும தன தகப்பனாரிடம எங்களுக்கு ஏதாவது வாஙகிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்றார்கள. தகபபனாரும் சரி என்றார். இருவரும் சந்தோஷமாக விளையாடச் சென்றுவிட்டனர். தகப்பனாரும் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார். ராமுவும், பானுவும் தகப்பனார் வரும நாளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். தகபபனார் ஒரு மாதம் பொறுத்து வந்தார். ராமுவும், பானுவும் தன் தகபபனாரிடம் என்ன வாங்கி வந்தீர்கள எனக் கேட்டனர். தகப்பனார் அவர்களுக்குப் பக்ஷணங்கள் கொடுத்துவிட்டு நாளை வாங்கி வந்ததைத் தருகிறேன் என்றார். இரவு இருவருக்கும் தூக்கமே வரவில்லை. எப்பொழுது நாளை வருமென்று காத்திருந்தார்கள். பொழுது விடிந்ததும்; தந்தை எண்ணெய ஸ்நானம் செய்துவிட்டுப் புத்தாடை உடுத்திக்கொண்டு வாருங்கள எனறார்.

பானு முதலில் தகப்பனாரிடம் சென்று கேட்டதும், தந்தை அவளுக்குச் சில விளையாட்டுச் சாமானகளைக் கொடுத்தார். பானு அதைத் தன் அண்ணனிடம் காட்டினாள். ராமுவும தகப்பனாரிடம போய்க் கேட்டான். அதற்கு அவர் நீ எப பொழுது நன்றாய்ப் படிக்கிறாயோ அபபொழுதுதான் உனக்கு எனக்கூறி அதோடு மட்டுமினறி நான்கு யானை வெடிகளையும அவன முதுகில் கொடுத்தார். வலி தாங்காமல் அவன் அழுதுகொண்டே தன தாயாரிடம் போனான். அப்போது அவன் சிநேகிதன் கிட்டு கூப்பிடவே அவன் போய்விட்டான.

கிட்டு :—ராமு இன்று தீபாவளி ஆயிற்றே! உங்கப்பா என்ன கொடுத்தார்?

ராமு :—எங்கப்பா நாலு யானை வெடிகளை முதுகிலே கொடுத்தார். உனக்கு என்னடா கொடுத்தார்?

கிட்டு :—எனக்கும் அதேதான் கொடுத்தாரடா.

ராமுவும் கிட்டுவும் :—நாம் இருவரும் சரியாகப் படித்தால் நமக்கு இந்தப் பரிசு ஏன் கிடைக்கப் போகிறது.

By A. S. Vijaya, IV Form B.

ஒருவர் :—உங்காத்தில் குழந்தை பிறந்திருக்காமே! எனக்குச் சொல்லவே இல்லையே

மற்றொருவர் :—ஆத்திலே பிறந்தால் சொல்லுங்கோ என்றீர். குழந்தை ஆத்திலே பிறக்கவில்லையே! வீட்டில்தான் பிறந்தது. அதனால்தான் நான் சொல்லவில்லை.

* * *

விசாலம் :—காமு மாமி! எங்கே பையை எடுத்துண்டு? கடைக்கா?

காமு மாமி :—இல்லையே, என்னைப் பார்த்தா அப்படியா தோண்றது?

விசாலம் :—இல்லே, இவ்வளவு பெரிய பையை எடுத்துண்டு போறேளென்னுதான கேட்டேன்.

காமு மாமி :—ஓகோ! கடைக்கில்லை. அடுத்த தெருவில் கொலுவுக்கு அழைச்சிருக்கா. அஙகே போறேன்.

* * *

கட்டுப்பாட்டை நீக்கினால் கள்ள மார்க்கெட் ஒழியுமா?

கட்டுப் பாட்டை நீக்கினால் கள்ள மார்க்கெட் ஒழியும் என்பது திண்ணம். கட்டுப் பாட்டை நீக்கியவுடன், அதிகமான தானிய வகைகளையுடைய இடங்களிலிருந்து, தானிய வகைகள் குறைந்து, மிகுந்த வறுமையுள்ள இடங்களுக்கு இவைகளைக் கொண்டு போய் உபயோகப் படுத்துவதற்கு வசதிகள் ஏற்படும். இவ்வாறு பல இடங்களிலிருந்து தானியங்கள் வந்து சேர்வதாலும், அவைகளைக் குறைந்த விலைக்கு எல்லோரும் வாங்கும்படி விற்பதாலும், விலையானது நாளடைவில் மிகவும் குறைந்து விடும். இவ்வாறு இவ விலைவாசிகள் கள்ள மார்க்கெட்டில் விற்கும் விலைகளிற்கும் குறைந்த விலையாயிருப்பதால் மக்கள் கள்ள மார்க்கெட்டிற்குச் செல்லமாட்டார்கள். அவ்வாறு இவர்கள் செல்லாததால் நாளடைவில் கள்ள மார்க்கெட் மிகுந்த நஷ்டத்திற்குள்ளாகி ஒழிந்தே தீரும்.

கட்டுப் பாட்டை நீக்கினாலொழிய கள்ள மார்க்கெட் ஒழியப் போவதில்லை. ஏனெனில் எவ்வளவு தான அரசாங்கத்தார் இந்தக் கள்ள மார்க்கெட்டை அபிவிருத்திச் செய்பவர்களை, பிடித்துத் தண்டித்தாலும், மனிதனுக்கு இயற்கையாகவுள்ள பேராசை, பண ஆசை என்ற பேய்கள் அவனைப் பிடித்து ஆட்டிக் கொண்டு தானிருக்கும். அரசாஙகத்தினரது. தண்டனை, கோபம இவறறிறகு அவன் சிறிதும் பயப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் அவனது சிறிதளவு பயத்தையும வென்று விடுகின்றன அவனது பண ஆசை என்னும பேய. ஆகையால் மிகவும் தைரியமாகவே, இக்கள்ள மார்க்கெட்டை நடத்த முற்படுகின்றான். நடத்தியும வருகின்றான். ஆகையால் மேற்கூறிய கட்டுப்பாட்டை நீக்கினால் தான் கள்ள மார்க்கெட் ஒழியும. பிற எந்த வழியைக்கொண்டும் இதை ஒழிக்கலாம் என்பது சாத்தியமன்று.

இக் கள்ள மார்க்கெட்டை அநேகமாகச் செல்வந்தர்களும், பணத்தைச் சேர்க்க வேண்டுமென்பவர்களும் தான் முன்னேற்றுவிக்கின்றனர். இதற்கு காரணம யாதெனில் அரசாங்கத்தாரின் பஙகீடு குறைபபடி குறைந்த அளவில் தானியங்கள் கிடைபபதால் அது அவர்களுக்குப் போதாததால், போதிய அளவிற்கு மேலாகவே வாஙகித் தாஙகள உண்டு, மறுபடியும் களள மார்க்கெட்டில் சென்று வாங்குகிறார்கள். மற்றும் இக கஷ்டகாலத்தில் விருந்து முதலியன நடத்துகிறார்கள். ஆனால் நடுவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களும், கீழ வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களும இவர்களைப போல் பணம் படைத்தவர்களில்லை யாதலால் இவர்கள் அவ்வாறு சென்று, கள்ள மார்க்கெட்டில் வாஙகி தஙகள வயிற்றை நிறபபச் சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றனர். இதிலிருந்து செல்வர்கள் கள்ள மார்க்கெட்டை முன்னேற்றுவிக்கின்றனர் எனத் தெரிகிறது. மற்றும் பணத்தை அதிகமாக்ச் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் பேராசையுடையவர், தஙகளுக்குக் கிடைக்கும அளவுள்ள தானியத்தை அதிக விலைக்கு விற்கின்றனர்.

இவ் விதமாகக் கள்ள மார்க்கெட் பலவிதத்திலும் முன்னேறி வருகின்றது இதை ஒழிக்கக் கட்டுப்பாட்டை நீக்குவதே சிறந்த உபாயமாகும். அவ்வாறு செய்தால் நடுத்தர வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களும, மற்றக் கீழ் வகுப்பைச் சார்ந்த ஏழைகளும், தஙகளுக்கு வேண்டிய போதிய அளவு தானியவகைகளை வாங்கி உண்டு சுகித்து, சந்தோஷத்துடனும், சமாதானத்துடனும இருக்க வழி ஏற்படும்.

By, J. Sakunthala VI Form B

கர்னாடக சங்கீதத்தின் பெருமை

ஆதியில் தென் நாட்டு மன்னர்கள் சஙகீதத்தைப் பெரிதும் ஆதரித்து அதற்கு ஆதியில் தனி மதிப்பு கொடுத்து வந்தார்கள். காலம் செல்லச் செல்ல சங்கீததநின் மதிப்பு தேய பிறைச் சந்திரனைப போல் குறைந்துகொண்டு வந்தது. ஒரு சிலர் சஙகீதத்திற்கென்று பிறந்து, சங்கீதத்தைப் போற்றி வந்த போதிலும் ஒரு சாரார் அதை வெறுத்து வந்தார்கள்,

இசைக் கலையிலே பிறந்து வாழ்ந்து வளர் பிறையும், தேய் பிறையும் கொண்டு வாழும் உண்மை இசை வாணர்களை உலகம் அறியவில்லை. உலகத்தைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை. சங்கீதத்தின் பெருமை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இப்போதுதான் அவர்களுக்குச் சங்கீதத்தின் பெருமை நன்கு தெரிந்து சங்கீதம் என்னும் விதையைப் பயிரிட்டு அது உலகமெங்கும் பரவவேண்டுமென்று எண்ணினார்கள்.

ஆகையால் 1950ம் வருடம் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் சங்கீதத்தைப் பெருக்க எண்ணி 9ம் வகுப்பிலிருந்து முக்கியப் பாடமாகச் சங்கீதத்தை பள்ளி மாணவிகள் யாவரும் கற்க வேண்டும் என்று கூறினர். இதற்கு இசைந்து ஒரு சிலர் முன் வந்தனர். அவ்வாறு முன் வந்தவர்களைக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தனர் சங்கீதத்தின் பெருமையை அறியாதவர்கள். இவ்வாறு 9ம் வகுப்பிலிருந்து 11ம் வகுப்புவரை இசையைக் கற்பதால் இசையின் அஸ்திவாரமானது பெரிதும் பலப்படுகிறது என்பதில் சிறிதேனும் சந்தேகம் இல்லை.

இந்த இசை வகுப்பைச் சார்ந்த மாணவிகள் அனைவரும் 1951ம் வருடம் நவம்பர் மாதம் 25ந் தேதி வெள்ளிக் கிழமை மாலை ஐந்து மணிக்கு முத்து ஸ்வாமி தீக்ஷிதர் தினத்தைப் பள்ளித் தலைமை உபாத்தியாயினி அவர்களின் தலைமையில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப் பட்டது. மேலும கடந்த ஆண்டு பள்ளியில் பெற்றோர்களின் தினத்தன்று இசை வகுபபு மாணவிகள அனைவரும் ஸ்ரீ தியாக ராஜ சுவாமியின் சரித்திரத்தை இசை நாடகமாக நடித்து இசை வகுப்புத் திறனை மாணவிகள் அனைவரும வெகு திறமையாக முன்னுக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

சங்கீதத்தின் பெருமை யாதெனில் ஐமபுலனகளும் மகிழ்ச்சியை அளிக்க வல்லது எதுவோ அதுவே இன்பம் தரக்கூடியது. எனவே இன்பம் ஒரு வகை மன உணர்சசி. அந்த மனதாலும் செவியாலும் நுகரப்படுவதும இன்பத்தை அளிக்கவல்லதுமே இசையாகும்.

சங்கீதம என்பது பெரிய கவிகள். தங்கள் கற்பனைத் திறம போன்ற அழகுகள் நிறம்பி இயற்றியக் காவியஙகள். அறிவுக்கும், செவிகளுக்கும் அளவற்ற இன்பத்தை அளிக்க வல்லது. இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்றில் நடுவில் தோன்றுவது இசை. ஆகையால் இசையே உலகில் முதன்மையானதும், இன்பம் தருவதும் ஆகும். இதனல் இசை முக்தியாகிய உயர் நிலையும் அளிக்க வல்லது.

இசையில் ஈடுபடாத பாமர மக்கள் விலங்கினும் கேடாவர் என்று கூறுவது மிகையாகாது. பக்திப் பிரதானமாக இயற்றப்பட்ட சில புராதனப் பாட்டுக்களில் வர்ண மெட்டுக்கள் எக்காரணத்தாலோ மறைந்துபோய்ப் பினனர் சில அறிவாளிகள் அவைகளின் பாவத்திறகுத் தகுந்த வர்ண மெட்டுகள அமைத்துஇசையைப் புறக்கணிக்காது போற்றி வந்ததால் ஸ்ரீ தியாகராஜர், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர், ச்யாமா சாஸ்திரி ஆகிய மும்மூர்த்திகளைப் போல நாமுமஇசையைப பெருக்கலாம்.

இசைக் கலையிலே கல்லும் கனிந்துருகும்
கருநாகமும் கனி மயக்கம் கொள்ளும்

என்ற தத்துவத்தை எந்த கலையிலுமில்லாத ஒரு தனிச் சிறப்பியலை இசைக்கு அறிஞர் வழங்கியுள்ளார். அறிஞர்கள் தோன்றுவது அபூர்வம். அவர்கள் அவைகளைச் சரியான முறையிலே பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் வளரவேண்டிய கலையுலகம் இருள் படர்ந்து விடும். அறிஞர்கள் இறந்தபின் அவர்களைப புகழ்ந்துக் கற்கட்டி, கூட்டஙகள பல கூட்டித்திரிவதிலே பிரயோஜனம் இல்லை. இறந்தபின் புகழ்ச் செல்வம பெற்ற பாரதியார் உயிரோடிருக்கும்போது கௌரவிக்கப் பட்டிருந்தால் அவரிடமிருந்து இன்னும் பல நல்ல கவிதைகளை நாம் சொத்தாகப் பெற்றிருபபோம் என்று ஒரு அறிஞர் கூறியுள்ளார். ஆகையால் நாமும் சங்கீதத்தைப பெருக்கினல் நம் நாடும் சங்கீத உலகமாகவே மாறும் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.

வாழ்க என்றும் இசை!

By T. C. Saroja, V Form C.

స్నేహము (Friendship)

అది శీతకాలము. చల్లని పిల్ల గాలులు వీచుచున్నది. ఆ గ్రామ నదియొద్దున, యౌవ్వన బాలికలు, వయ్యారముగ నడచుచు బిందెలు నెత్తిన పెట్టుకొని నీటికై వచ్చుచుండిరి. అమ్మలక్కలు నీటికై వచ్చియు, వెడలి పోకుండ అచటనే 'నిలుచుండి' మాటలాడు కొనుచుండిరి. వారందరును నానంద సాగరమున నోలలాడుచుండిరి. కాని బండియెక్కి వచ్చుచున్న 'సరళ' మాత్రము దుఃఖ నిమగ్నయై వచ్చుచుండెను. పాపము సరళ మాత్రము ఈ యానందములో పాల్గొనుటకు నోచుకొనలేదు.

సరళ తన తలిదండ్రులకు జ్యేష్ఠపుత్రిక. ఆమెతో బుట్టువులు మువ్వురు, ఒక తమ్ముడు, ఇద్దరు చెల్లెండ్రు. ఆమెకు పదునైదేండ్లు. ఆమె ఆఖరి చెల్లెలగు 'ఉమ' పుట్టిన నాల్గునెలలకే తండ్రి దివంగతుడయ్యె. ఇప్పుడు హఠాత్తుగ తల్లి ఆస్పత్రిలో మరణించెను. సరళ తన చెల్లెండ్రను, తమ్ముని వెంటబెట్టుకొని స్వగ్రామమునకు తిరిగి వచ్చుచుండెను. సరళకు మొగదిక్కు లేదు. ఆమె చదువుకొన లేదు. తల్లి చనిపోతూ ఉషను, సీతను, శంకర్‌ను ఆమెచేతులలో విడిచిపోయినది. వారిని పెద్దవారిని చేయు భారము ఆమెపైఁ బడెను. కాని వారిని పెద్దవారినిగ చేయుటకు ధనము లేదు. సరళ తల్లిదండ్రులాస్తి పరులు కారు. తండ్రి అంతయు పాడు చేసెను. కాని తల్లి ఎట్లో సంసార సాగరమును యీదుకొని వచ్చెను. ఇప్పుడది సరళ బాధ్యత. సరళకు ఏమియు పాలుపోలేదు.

ఆమె, కా గ్రామమునందు యొక్కతే స్నేహితురాలు. ఆమెయే 'పద్మ' మిగత గ్రామస్థులంతా ఆమెనాడిపోయువారే కాని ఆమెకు సహాయము చేయువారెవ్వరును లేరైరి. పద్మ తండ్రి జమీందారు. అతనికి పద్మ, సరళల స్నేహము నచ్చలేదు. అతనెల్లప్పుడును సరళ యింటికి వెళ్ళవలదని పద్మను వారించెడి వాడు. గ్రామస్థులెవ్వరికిని ఈ స్నేహమిష్టము లేదు. కాని పద్మమాత్రము స్నేహమును మరువదాయె. తండ్రికిష్టము లేదనియైనను తలంపక రహస్యముగా సరళకు ధనమిచ్చెడిది. ఒకనాడు పద్మ సరళయింటికి వెళ్ళెను. ఆమె లోపలికడుగు పెట్టు సమయమున నామెకొక మగ స్వరము వినవచ్చెను. ఎవరు వారని చెవిని గోడకంటి పెట్టి వినెను. ఆమె కండ్లెఱ్ఱబారినవి. ఆమె యాశ్చర్య చకితురాలయ్యెను. ఇంకేమున్నది. తన తండ్రి లోపలికి వెళ్ళి సరళను పద్మతో స్నేహము వలదని బాధించు చున్నాడు. పద్మ యదంతయు గ్రహించెను. సరళ, పద్మస్నేహమును విడనాడుట కష్టతరమని చెప్పెను. దానికి జమీందారుడుగ్రుడయ్యెను. కఱ్ఱనొకదానిని తీసి సరళ వీపుమీద కొట్టెను. సరళ దానితో "పద్మ" యని యఱచి నేల వ్రాలెను. ఉమ తన అక్కకొఱకై నేడ్చుచుండెను. సీత జమీందారుని "ఈ మగవారికి దయలేదా" యన్నట్లు దీనభావముతో నాతనిని చూచుచు కండ్ల నుండి అశ్రువులను కార్చెను. శంకర్ ధైర్యముతో జమీందారుని దూషింప నారంభించెను. కాని జమీందారునికేమి? అతనాయూరి పెద్ద. అడ్డగించువారెవ్వరును లేరు నిజమే. ఇన్నాళ్ళెవ్వరును లేరు. ఇప్పుడాతనిని అడ్డగించునది యొక్కతయే. ఆమెయే పద్మ.

జమీందారు వెళ్ళి పోయెను. పద్మయాతడు వెడలుట చూచి లోపలికి వెళ్ళెను. మూర్ఛ పడియున్న సరళను చూచి ఆమె నిర్ఘాంతపోయెను. కాని తరువాత కొంచెము తేరుకొని గబగబ నీళ్లు తెచ్చి చల్లి తెలివి వచ్చునట్లు చేసెను.

పద్మ ఇంటికి రాకపోవుట గమనించి జమీందారు, ఊరంతయు వెదకెను. కట్ట కడపట సరళ ఇంటికి వెళ్ళి కుమార్తెను యింటికి రమ్మని పిలిచెను. పద్మ తండ్రితో ఇట్లు చెప్పెను "నాన్నా! భగవంతుని సృష్టిలో బీద, గొప్పయను వ్యత్యాసము లేదు, భగవంతునికి అందఱు సమా

నమే. అందుకనే శ్రీ కృష్ణుడు దరిద్రుడైన కుచేలుని గౌరవించి ఆయన తెచ్చిన అటుకులు సేకరించెను. మానవులలో స్నేహితమునకు మనస్సు కారణముగాని ధనము కారణము గాదు. ధనహీనురాలైన సరళ మనస్సు ఎంత గొప్పదో నీవు గుర్తింపలేక ఆమెను బాధించి నన్ను అవమానపఱచితివి. నీవు తండ్రివి. పూజింప తగినవాడైనప్పటికిన్ని బీదలయందు దయా దాక్షిణ్యములు లేకపోవుటచేత నీమాట నేనంగీకరింప లేను. అందుకనే ప్రహ్లాదుడంతటి వాడు తండ్రిని లెక్కింపలేదు. కాబట్టి నేను ఇక్కడనే యుండెదను."

కొన్ని నెలలైన తరువాత జమీందారుగారి మనస్సు పరివర్తనము జెంది, సరళ ఇంటికి వెళ్ళి వారిద్దరిని తనయింటికి తీసికొని వచ్చి వారందఱిని తన బిడ్డలవలె కాపాడెను. సత్సంగం సాప్తదీనము అన్నారు పెద్దలు. కనుక పవిత్ర స్నేహితము పాటింపదగినది.

శ్యామల **VI Form A.**

కోడె దూడ (Male-Calf)

జీవనుడు ప్రతిదినము పొరిబయటకు తన పొలమునకు పోయి పండుకొను చుండెను. ఒక రోజు అర్ధరాత్రి సమయమున ఒక యావుదూడయొక్క అరుపు వినబడెను. ఆయన బయటికి వచ్చి చూచినప్పుడు దూడచుట్టు నక్కలు చేరియుండెను. జీవనుడాదూడను ఇంటికి తీసికొనివచ్చి యెక్కువ ప్రేమతో పెంచుచుండెను. దానికి గోరా అని పేరిడెను, దూడ చాల పెద్దదిగాను అందముగానుండెను. ప్రక్క గ్రామములో ప్రతిసంవత్సర మొక సంత జరుగుచుండెను. అప్రాంతపు రాజు ఆ సంతలో బాగుగానున్న ఎద్దులకు ఇనాము యిచ్చుచుండెను. ప్రతి సంవత్సరము జమీందారు ఎద్దులకే వచ్చుచుండెను. ఈసారి మొదటి యినాము సంతలో గోరాకి వచ్చెను. అది చూచి జమీందారు చాల విచారంచెను. అతను జీవనుని పిలిచి గోరాను తనకిమ్మని దానికెంత ఖరీదైన నిచ్చెదనని చెప్పెను కాని జీవనుడు గోరాను ఇచ్చుటకు అంగీకరింపలేదు. జమీందారుడు ఆదినము నుండి జీవనుడిమీద యెక్కువ అధికారమును చూపుచుంచెను. ఒక దివినము జీవనుడు జమీందారుకు కట్టెలు తెచ్చుటకడవికి పోయెను. బండిలో కట్టెలు వేసికొని వచ్చునప్పుడెక్కువ వర్షము కురిసెను.

త్రోవలోనే యర్ధరాత్రయ్యెను. అడవిలో నొకసింహము గోరామీదికి దుమికి దానిన చంపుటకు ప్రయత్నించెను. జీవనుడు గోరును కాపాడుటకు సింహముమీదికి దుమికెను. సింహము జీవసుని చీల్చనున్న సమయమున గోరా తన కొమ్ములతో సింహముదొక్కలలో పొడిచి చంపెను. జీవనునికి గాయములు బాగుగా తగిలినవి. మఱునాడు గ్రామములోని ప్రజలు జీవనుని వెదకుచు వచ్చి గోరా పరిస్థితిని చుట్టుప్రక్కల గుర్తులను జూచి సర్వము గ్రహించుకొనిరి. నోరు లేని గోరా అచ్చటనే అఱచుచుండెను. జీవనుని ప్రజలు వైద్యుని దగ్గఱకు తీసుకొని వెళ్ళి బాగుచేయించిరి. గోరా యొక్క విశ్వాసమును ఊరూరా పొగడుచుండిరి. జమీందారుకూడా గోరావిశ్వాసమునకు మెచ్చి జీవనుని గౌరవించెను. అందఱును గోరా తనయొక్క యజమానుని కాపాడినందుకు వేనోళ్ళ పొగడిరి.

మనము. మన యజమానులయందు విశ్వాసము కలిగి యుండవలెను.

యం లలిత **IV C.**

విప్రుడు-అంబిక (Brahmin-Ambika)

పూర్వము వారణాసి యందు గర్గుడను బ్రాహ్మణుడుండెను. అతడు ప్రతిదినము సమీపారణ్యమునందలి దుర్గాలయమునకేగి, యా మహాశక్తికి భక్తితో బూజించుచుండెను.

ఒక నాడు పూజాసమయమున, దుర్గ ప్రసన్నురాలై, గర్గుని గాంచి "విప్రా! నీ శ్రద్ధాభక్తులకు మెచ్చితిని. వలయు వరము కోర్కుము ప్రసాదించెద" ననెను. ఆమాటలు విని భూసురుడు సంతసించి "తల్లీ, దయతో నాకు సంజీవిని ప్రసాదింపు" మని మ్రొక్కెను. అంత నాయంబిక ఈయాకు రసమును శవముపై వేసిన వెంటనే యది ప్రాణము వచ్చి తిరుగాడును. ఇవి యెండవు; వాడవని యానతిచ్చి తిరోహిత యయ్యెను.

గర్గుండంతట మితిమీరిన యానందమున, నింటికి బోవుచు, దారిలోనొక పుండరీక శవమును గాంచెను. ఆ పసరు శక్తిని చూడదలచి యాతడు చెంతకు పోయి దానిపై బసరు పిండెను. పిండిన తోడనే యది నిద్ర మేల్కొనిన చందమున లేచి యాతని పై బడి చంపి తినెను.

నీతి:— బుద్ధి లేనివారు మేరుగాంచియు దాని ఫలమును పొంద జాలరు.

A. Lakshmi

The efforts of a student for the achievement of world peace

ప్రపంచ శాంతి కొఱకై విద్యార్థుల కృషి

మన పెద్దలందరు ప్రపంచముయొక్క శాంతి కొరకై పాటు పడుచున్నారు. దీనికొరకై మొదటి ప్రపంచ యుద్ధానంతరమున నానాజాతి సమితి League of nations స్థాపించ బడినది. కాని అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రములందు సభ్యత్వము వహించనందున నది ముందుకు రాలేదు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధానంతరము (డంబర్టన్ ఓక్సు) సంయుక్త రాజ్యసమితి స్థాపనకై ఏర్పాట్లు గావించ బడినది. 50 రాజ్యముల ప్రతినిధుల యంగీకారముతో 1945 అక్టోబరు 24-వ తేదీన ఐక్యరాజ్య సమితి (U. N. O) అమలులోనికి వచ్చినది. ఇది పాలస్తీనా సమస్య తీర్చినది. ప్రస్తుత కొరియా యుద్ధమునాపి శాంతి నెలకొల్పుటకును, కాశ్మీరు సమస్య తీర్చుటకును పాటుపడుచున్నారు.

ఇట్లు వయస్సు ముదిరిన పెద్దలే పాటుపడుచుండగా బాల బాలికలు పాటుపడుట కూడ నవసరమైనది కదా? దానికై సాంఘిక శాస్త్రము Social studies అనబడు క్రొత్తపాఠము Subject ను పెట్టిరి. యువకులు క్రొత్తగా విద్యనభ్యసించు చున్నవారలు. వారికి క్రొత్తయాదర్శములు, క్రొత్త విషయములుత్సాహము నిచ్చును. అందుకొరకై వారును కూడ నీప్రపంచ శాంతి స్థాపనాప్రయత్నములో పాల్గొనవలయును. వారు విదేశములకు వెళ్లి యాదేశములవారి నాగరికత మొదలగు విషయముల గూర్చి తెలుసుకొని తమ దేశములో నటువంటివి లేకపోయిన నవియన్నియు నాచరణలో

పెట్టునట్లు చేయవలెను. అందరికిని విదేశములకు వెళ్లునవకాశముండదు. కావున లేఖక మిత్రులను (Pen friends) సంపాదించవలెను. దానివలన మనదేశమునకితర దేశమునకు దగ్గర సంబంధ ముండును. ఐక్యరాజ్యసమితి (U. N. O) అనగా అందరు ఏకమై, కలిసి కట్టుతనముతో పనిచేయు సమితి, అట్లే బాలబాలికలు పై చెప్పిన విషయముల వలన ఐక్యరాజ్యసమితిని (U. N. O) ఆశయ ములలో కొంత కాకపోయిన కొంతయైనను నెరవేర్చు చున్నారు.

యువకులు తాము మాత్రమే సుఖముగా నుండవలెనను యభిప్రాయమే కాక ప్రపంచము లోని మానవ సోదరులందరు సుఖముగా నుండవలెనని తలంచ వలెను. యువకులలో సంకుచిత దృక్పథము గాక విశాల దృక్పథము పెంపొందించ వలెను. దీనివలన నితరదేశములవారు కూడ మన దేశముతో సఖ్యముగా నుందురు.

యువకులైనవారు శాంతిస్థాపన కొరకు ప్రయత్నించుచున్న చిన్న సంఘములున్న వానిలో సభ్యత్వము వహింపవలెను. దీనివలన వారితర విధములైన విషయములను తెలుసుకొన వచ్చును. వారి సభల తరపున ఐక్యరాజ్య సమితికి (U. N. O) సలహాలివ్వ వచ్చును. కొన్ని వేలమంది విద్యార్థులు అటంబాబుల ప్రయోగాల పై. తమ యసమ్మతిని తెల్పుచూ నొక పత్రముపై సంతకములు చేసి పంపిరి. దీనివలన యువకులందరూ కూడ శాంతిస్థాపనకై పాటుపడుచున్నారను విషయములనే తమ ఆదర్శములుగా తలచి చేతనైనంత కృషి చేయవలెను.

వీరు సర్వమానవ సంఘీభావము కొరకై కృషి చేయవలయును.

వీరు విద్యావంతులు గనుక జ్ఞానము లేక పోయినవారికి విద్యనొసగుటలో సహాయము చేయవలయును. తమయింటి చుట్టుప్రక్కల యేఒకరునుకూడ నిరక్షరాస్యులుగా నుండకుండ చూడ వలెను. దీనివలన వారికి పౌరధర్మములు తెలియుటచే వారు ప్రభుత్వమునకు సహాయకారులుగా నుందురు. ప్రభుత్వమునకు సహాయకారులుగ నున్ననేకదా అల జడులు లేకుండుట? ఇట్లన్నిదేశ ముల ప్రభుత్వములు ఒడుదుడుకులు లేకుండ ప్రశాంతముగ నున్నచో శాంతి నెలకొల్పినట్లే కదా?

వీరు కార్మికులకు గావలసిన సదుపాయములు చేయవచ్చును. కార్మికులకు వైద్యసహా యము గావలసిన గాని, మరేమి కావలసివచ్చిన గాని వారందట వారు స్వయముగనే ఆయాకార్య లయము (Office) కు వెళ్లి కనుగొననేరరు. ఏలన వారు నిరక్షరాస్యులు. కావలసిన వారిని కావలసిన చోటుకు తీసుకువెళ్ళి వారికి సాయము చేయవచ్చును.

వీరు మురికిగా నుండు వెనుకబడ్డ జాతుల (low cast) వారికి ఆరోగ్యవిధులు నేర్పి వారారోగ్యముగ నుండునట్లు చేయవలెను.

మన దేశములలో కూడ సులభమగు యంత్రముల నుపయోగించునట్లు చేయవలెను. కొందరెక్కువ పనిచేసి తక్కువ లాభము పొందుదురు. వారికి సరియైన సులభపద్ధతుల నేర్పి వారి పనికి తగిన లాభము పొందునట్లు చేయవలెను.

క్రొత్త యాదర్శముల పెంపొందించుకొను నేటి యువకులు శాంతిస్థాపనలో సాయము చేయుదురని పెద్దలాసించుచున్నారు.

Ganti Yasoda.

सुभाषितसंग्रहः

१. अगच्छन् वैनतेयोऽपि पदमेकं न गच्छति ।
२. अङ्गीकृतं सुकृतिनः परिपालयन्ति ।
३. अतिस्नेहः पापशङ्की ।
४. अतृणे पतितो वह्निः स्वयमेवोपशाम्यति ।
५. अपि धन्वन्तरिर्वैद्यः किं करोति गतायुषि ।
६. अप्रियस्य च पथ्यस्य वक्ता श्रोता च दुर्लभः ।
७. आपन्नार्तिप्रशमनफलाः संपदो ह्युत्तमानाम् ।
८. आलस्यं हि मनुष्याणां शरीरस्थो महारिपुः ।
९. इन्द्रोऽपि लघुतां याति स्वयं प्रख्यापितैर्गुणैः ।
१०. उदिते परमानन्दे नाहं न त्वं न वै जगत् ।
११. एको हि दोषो गुणसन्निपाते निमज्जतीन्दोः किरणेष्विवाङ्कः ।
१२. क्षणशः कणशश्चैव विद्यामर्थं च साधयेत् ।
१३. कर्तारः सुलभा लोके विज्ञातारस्तु दुर्लभाः ।
१४. कामं खलु सर्वस्यापि कुलविद्या बहुमता ।
१५. किमिव हि मधुराणां मण्डनं नाकृतीनाम् ।
१६. कूपस्थितस्य भेकस्य का राष्ट्रस्य विचारणा ।
१७. को वा दुर्जनवागुरासु पतितः क्षेमेण यातः पुमान् ।
१८. क्षीरं सर्पाय दद्यात् चेत् किं सर्पोऽमृतमुद्गिरेत् ।
१९. गुणाः पूजास्थानं गुणिषु न च लिङ्गं न च वयः ।
२०. जलबिन्दुनिपातेन क्रमशः पूर्यते घटः ।
२१. तेजसां हि न वयः समीक्ष्यते ।
२२. दग्धधौतोऽपि किं याति वायसः कलहंसताम् ।
२३. दुरधीता विषं विद्या ।
२४. धर्मस्य त्वरिता गतिः ।
२५. न कूपखननं युक्तं प्रदीप्ते वह्निना गृहे ।
२६. न निश्चितार्थात् विरमन्ति धीराः ।
२७. न भवति पुनरुक्तं भाषितं सज्जनानाम् ।
२८. निःसारस्य पदार्थस्य प्रायेणाडम्बरो महान् ।
२९. पयःपानं भुजङ्गानां केवलं विषवर्धनम् ।

३०. परोपकाराय सतां विभूतयः ।

३१. बुभुक्षितः किं न करोति पापम् ।

३२. भिन्नरुचिर्हि लोकः ।

३३. यत्ने कृते यदि न सिद्ध्यति कोऽत्र दोषः ।

३४. विद्वानेव विजानाति विद्वज्जनपरिश्रमम् ।

३५. विषादपि अमृतं ग्राह्यं बालादपि सुभाषितम् ।

३६. संपूर्णकुम्भः न करोति शब्दम् ।

३७. सहसा विदधीत न क्रियाम् अविवेकः परमापदां पदम् ।

३८. सिद्धमन्नं परित्यज्य भिक्षामटति दुर्मतिः ।

३९. हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः ।

४०. हेम्नः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकापि वा ।

सत्यं जयति

पुरा हस्तिनापुरे एकः बालः आसीत् । सः मूर्खो बालः । तस्य नाम रामः । कस्मिंश्चित दिने रामस्य माता अवदत्, "राम, त्वं सर्वदा सत्यं वद" इति । ततः सः अपि सत्यमेव अवदत् ।

कस्याञ्चिद्रात्रौ सः नृपस्य हर्म्ये चोरयितुं अगच्छत् । मार्गे सः वेषच्छन्नं नृपं अपश्यत् । राजा रामं वीक्ष्य अपृच्छत् "त्वं क्व गच्छसि?" इति । "सखे अहं नृपस्य हर्म्ये चोरयितुं गच्छामि" इति । सः सत्यमेव अवदत् । तदा राजा अवदत्, "अहं अपि अत्र एव गच्छामि" इति । ततः रामः नृपतिः च नृपस्य हर्म्यं अगच्छताम् । रामः हर्म्यं प्राविशत् । अत्र सः त्रीणि रत्नानि अपश्यत् । तेषु द्वे रत्ने चोरयित्वा बहिः अगच्छत् । ततः सः नृपाय एकं रत्नं अयच्छत् गृहं च अगच्छत् ।

प्रातः राजा सचिवं आहूय अवदत्, "अस्माकं हर्म्ये किं चोरितं इति पश्य" इति । सचिवः अन्तः अगच्छत् एकं रत्नं एव अपश्यत् च । सः तं रत्नं अहरत् वस्त्रेषु अगुह्नत् च । ततः सः नृपं गत्वा तं अवदत्, "राजन् त्रीणि रत्नानि अस्माकं चोरितानि" इति । सत्वरं राजा, "सचिव, असत्यं वदति" इति अजानत् ।

राजा सचिवस्य बलात् तं रत्नं अहरत् । ततः सः नृपतिः सचिवस्य वधदण्डं व्यधत्त । रामस्य सत्यवचनेन तुष्टः नृपः रामं मन्त्रिपदे न्ययोजयत् ।

अहो सत्यवचनेन चोरोऽपि रामः उन्नतं पदं प्राप्नोत् ।

"सत्यं वद! धर्मं चर!!"

By A. V. Lalitha, F. IV A.

Activities of the Home Science Section

Report for the Year 1951-'52

This section has been as active this year as in the previous years. Charts and other exhibits were sent to an exhibition held at Tuticorin during the month of July, '51, and also to the Educational Exhibition held at Teachers' College, Saidapet, during the month of Janurary, '52.

The following excursions were conducted during this year :—

1. To the Nutrition Exhibition, held at Women's Christian College—on 6th. March, 52.
2. To Spencer's Laundry and Bakery—on 11th March, 52.
3. To the Household Arts Cottage, Queen Mary's College,—on 12th March, 52.

The main extra curricular activity of the pupils belonging to the Bifurcated Home Science course, during this year was gardening. They had a good variety of Common Indian vegetables grown in their garden.

Arrangements were made for the demonstration of practical activities and exhibition of charts made by the pupils, whenever persons, interested in Home Science, visited the school.

Results of the first batch of Bifurcated Home Science, (Main) pupils who appeared for their S.S.L.C. Examination in March, 51, were good, as far as Home Science is considered. S. G. Vimala was awarded a prize, in the name of the then Headmistress, for ranking first in Home Science in the S.S.L.C. Examination.

Report for the Year 1952-'53 :—

The important feature of the section, during this year is that the Home Science Club was for the first time, inaugurated on 4th Sept., 52, by Srimathi. V. Chellammal, the then Headmistress. The second meeting of the club was held on 5th Nov., 52 presided over by Miss. L. Rangacharlu, Lecturer in Home Science, of the B. T. Section. The third and valedictory meeting of the club was held on 24th Feb. 53, presided over by Miss. K. Janaki, the Headmistress, when Sister R. S. Subbalakshmiammal delivered a lecture on "Home Science—in general". Owing to unforeseen and unavoidable circumstances, more meetings could not be held during this year. M. Saraswathi, Form VI A and Janabai, Form V D were respectively the pupil secretary and assistant pupil secretary of the club.

This section took part in the All India Home Science Conference held at the Women's Christian College, during the month of Sept. 52, and in the Al

India Khadi, Swadeshi and Industrial Exhibition, Teynampet, by sending exhibits relating to Home Science.

Excursions conducted during this year are as follows :—

1. To "Asok Vihar"—on 31st Jan. 53.
2. To Spencer's Factories—on 17th Feb. 53.
3. To the Household Arts Cottage, Queen Mary's College, on 11th March, 53.

As part of Visual Education activity, eight film shows were arranged for the benefit of the pupils, in connection with Home Science.

As in the previous years, gardening continues to be the main extra curricular activity of the Bifurcated Home Science pupils.

This section was visited by a member of the Secondary Education Commission accompanied by the Technical Education Officer, on 6th. Jan. 53.

The first batch of Bifurcated Home Science (Subsidiary) pupils is appearing for the S. S. L. C. Examination, this year. We hope to see them, coming out successful.

Wishing every success to this section in the coming years.

K. KAMALA,
Home Science Assistant.

Activities of the Hospital Visiting Section of the High School.

Office bearers :	1951—'52	1952—'53.
Staff-Members-in-charge,	Miss. K. Kamala, Miss. G. Sugandham	Miss. K. Kamala, Mrs. K. Venkataramanan.
Pupil Secretary,	S. Padma, F. VI-B.	P. G. Sulochana, F. VI-B.
Assistant Pupil Secretary,	A. R. Alamelu, F. VI-C.	A. S. Vijayal, F. V-C.

Report for the year 1951—'52 :—

The first meeting of the section was held on 9th Aug. '51. The aims and objects of the section—namely—services to the poor ailing children in the hospitals were explained to the members.

There were 70 active pupil members, together with a few more passive members. They were divided into 4 different groups The activities of the various groups were as follows :—

1. Collection of garments and mending.
2. Making of play articles.

3. Making of albums.
4. Painting and Collection of Paintings.

The group leaders of the above groups were respectively T. K. Kalyani, T. V. Lakshmi, R. Sundari, and S. N. Leela of Form VI-B.

The total number of work meetings, held from the month of August to the month of February were 12. During every work meeting, the members attended to their respective activities.

A group of 8 pupils, accompanied by the staff members—in—charge visited the Kasturba Gandhi Hospital on 10th Jan. '52 and distributed sweets, play articles and old garments to the poor children in the hospital. The members spent some time in amusing and playing with the children in the hospital.

An exhibition of play articles, picture and painting albums and other articles made by the members, was held in the High School Asembly Hall, on Thursday, the 28th Feb. '52, between 4—5-30 p. m. It was well attended by the staff and students of the institution.

Report for the year 1952—'53 :—

The first meeting was held on 26th June '52. There were 60 active pupil-members, together with 30 passive members. Just as last year, the members were divided into 4 groups, the four group leaders being C. S. Saraswathi of Form VI-A, and B. Alamelu, K. R. Alamelu and K. D. Annabai of Form VI-B.

The total number of work meetings were 14 and the total number of visits both to the Kasturba Gandhi Hospital and the Kalyani Hospital were 7 till the 3rd week of March.

An exhibition of the play articles and other articles made by the members was held on 19th, Feb. '53, in the High School.

Before ending, I must express my gratitude to Mrs. T. Kalayani for having helped the members to make play articles out of palmyrah leaves and Sri. K. Mallika, for having helped in accompanying the members to the hospitals.

Wishing every success to this section in the coming years.

K. KAMALA,
Staff-member in-charge of High School
Hospital Visiting Section.

Old Girls' Association Report for the Year 1952-'53

After a lull of one long year the Old Girls' Day was celebrated in November 1953. Anxious to meet old teachers and friends a large number of old students (about two hundred and fifty), turned up that afternoon to spend a jolly good time for a few hours. • It was indeed a pleasing sight to see so many old Lady Willingdonians attired in gay-coloured sarees beaming withjoy.

Miss. Varghese, the Principal had kindly consented to preside over the business meeting. Miss Janaki, the Headmistress of the school assisted her in the proceedings of the meeting.

Miss. S. Komalavalli, the secretary of the O. G. A. read the report of the last meeting and also explained why the old girls' day was not celebrated the previous year. Mrs. M. R. Ruckmani read out the details of the finance report of the association.

After this, the election of the new office bearers took place when the following were elected:

The Secretary	...	K. L. Mythili
The Treasurer	...	Mrs. M. R. Ruckmani
Committee Members	...	Sri R. C. Subbalakshmi
		Sri T. B. Padmavathi
		T. Kumari
		B. Yogambal.

At the close of the Business meeting the Principal expressed her satisfaction at the large number of old girls present and congratulated the committee on its efforts.

Then the guests were entertained to tea after which they witnessed a fine variety entertainment. The function terminated with the singing of the National Anthem.

Lady Willingdon High School Child Welfare Class of the Social Service League

Report for the Year 1952—53.

As usual this class commenced in July 1952 with about 25 pupils as its strength. The class worked regularly and the strength was steady. The cause for this was twofold,

Instruction was given to the pupils during the school hours,

11 A. M.—12.30—(2 periods); 2 P. M.— 3-30—(2 periods)

by the following 4 teachers :

Kumari Meenakshi (Hindi Teacher), Sri S. Alfred (Games mistress), Sri K. Narayani Amma, and Kumari S. Komalavalli, the directress of this section. These teachers had sacrificed their leisure hours.

In addition to this, the pupils were provided with mid-day meals, for the five days of the week. The class was progressing.

The instruction comprised of 20 periods a week—cl. I—cl. III of the Elementary school Syllabus was followed in all their lessons.

The children were very interested. Games, action songs and handicrafts were also taught.

But from the month of January 1953 the teachers were asked to take the classes only after 4 p.m. and to devote school time to certain classes in the High School that needed their attention. As there were no classes held during the day, mid-day meals were stopped.

Hence pupils gradually stopped attending the classes and so the classes had to be closed.

S. KOMALAVALLI,
Child Welfare Class, L.W.H.S.

Report of Sanskrit Association

The Sanskrit Association was begun last year. This year it continued to function with Sanskrit pupils from Form I—VI as members. In the business meeting held on 22-7-52 the following office-bearers for the year 1952—1953 were elected:

President.	R. Indira.	Form VI A.
Secretary.	N. Prema.	„
Treasurer.	N. Jeeji Bai	Form V A.

Four meetings were held and outsiders were invited to preside. On one occasion a handwriting competition for the juniors and seniors was held and Kumari C. P. Kamakshi Ammal, Lecturer, L.W.T. College presided over the function. On another occasion a Recitation Competition for the juniors was held

and Sreemathy Rajalakshmi Sreenivasan, Lecturer, Govt. Arts College presided over the function and acted as the judge. I & II prize winners were awarded prizes in the form of books. A Geetha Competition for the juniors was also held. The Valedictory meeting was on 26-3-53 with Kumari Sitachari, Lecturer, Presidency College in the chair.

Reading Room

The School has two reading rooms. One for the Middle School Section and the other for the High School Section. Mrs. George who was in charge of the Middle School last year continues to be in charge of the Middle School reading room this year also. Kumari S. Bragadambal is in charge of the High School reading room this year from the beginning of September as Sri Pankajakshi who was in charge was transferred from this institution.

The following dailies, magazines and periodicals are purchased for the reading rooms:

Daily :—Swadesamitran in Tamil.

Magazines :—Ananda Vikatan, Swadesaimitran weekly, Dinamani Kadir, Kumudam, Imayam, Kalkandu.

Periodicals :—Kalaimagal, Kaveri. Health, Kannan, Amudasurabi, Meyichelvam, Balamitran and Ambulimama.

Telugu Magazines :—Chandamama, Andra Patrika and Andhra Prabha.

Besides these the following English magazines are also purchased for the High School Illustrated Weekly, Caravan and Readers Digest.

The reading room is kept open on all working days from 10 a.m. to 4 p.m. The pupils of the High School take a keen interest and show great enthusiasm in making good and proper use of the reading room and using illustrations of scientific and other articles in their relevant subjects.

The reading room is accessible to staff also.

Report of J. R. C. Lady Willingdon High School for 1952–53

No. of active members—44.

No. of meetings held during the year—15.

Report on the meetings held.

1. A business meeting to elect office-bearers for the year.

2. A talk by the counsellor to the members on the founder of the Red Cross Society and the great service rendered by Florence Nightingale.

3. Division of the members into groups and allotment of work :

1. Preparation of Posters 2. Drawing and Painting 3. Stitching
4. Handwork 5. Magazine.

At most of the remaining meetings suggestions were given by the counsellors for the preparation of Posters, articles of amusement or making useful articles meant to be used as gifts during hospital visiting. During the year, a number of collections of different kinds exhibiting varied talents of the pupils were received. The spirit of service and sacrifice was thus inculcated.

In response to the appeal made, clothes old and new, for relief to people in the recent cyclone affected areas, were collected by the members of the J.R.C. to the extent of over 200 pieces. In response to another appeal to give old playthings and back numbers of magazines, weeklies etc., a number of toys, journals etc., were brought by the members which were given to the patients in the isolation ward of the General Hospital.

Hundi collections were made in November by means of the sale of Red Cross flags. W.N.O. Seals were sold to the pupils and teachers of the school and an amount approximating to Rs. 40 was realised.

The Association has no fund of its own and its activities consist in producing useful articles from scrap paper, cloth, castaway cigarette cartons or wrappers etc., thus training the members to be economical and serviceable. In order to raise a fund of its own, there was a proposal to have a vegetable garden. There was a further proposal to have an entertainment by the members of the J.R.C. and one short play was written by one of its members.

Under the auspices of the J.R.C. an exhibition was held on 25-3-53. The exhibits consisted of posters issued by the Indian Red Cross Society and those prepared by the members of the J.R.C. Useful articles prepared with the help of scrap paper etc., meant as gifts during hospital visiting, albums of various kinds, toys etc., were among the other exhibits. The rules of health were written and hung up on fruits etc., on a small toy-Christmas tree.

G. Daniel,
25—3—53 Counsellor, J.R.C. L.W.T.C.

Printed by Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras and Published by the Headmistress, Lady Willingdon High School, Madras. Editor, Srimathi Bragadambal.

PUBLIC LI... 1 ... 1955